

ประวัติศาสตร์ธรรมดึกดำบรรพ์

พระธรรมปัสกาด ๓ (เยเนซิส)

คู่มือครูวิชาการศึกษา

ภาค 2

พระคริสตธรรมศึกษา

พระธรรมปฐมกาล

ภาค 2

คู่มือครูวิวารศึกษา

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
201 ถนนสาทรเหนือ (ซอยศึกษาวิทยา)
บางรัก พระนคร

สารบัญ

บทที่ 1 การอธิษฐานของอับราฮัม	5
บทที่ 2 ความพินาศของเมืองโสโดม	8
บทที่ 3 “บิดาแห่งความเชื่อ”	11
บทที่ 4 เจ้าสาวของอิสอัค	14
บทที่ 5 ยาโคบและเอซาว	17
บทที่ 6 ชัยชนะของอิสอัค.....	20
บทที่ 7 อุบายของนางเรเบคาห์	23
บทที่ 8 ทางสู่สวรรค์.....	26
บทที่ 9 ยาโคบได้รับชีวิตใหม่	29
บทที่ 10 โยเซฟและความฝัน.....	32
บทที่ 11 พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ.....	35
บทที่ 12 ความฝันกลายเป็นจริง.....	38
บทที่ 13 ชีวิตของโยเซฟถึงถึงพระเยซูอย่างไร	41

คำแนะนำสำหรับครู

เนื่องจากหนังสือ พระคริสตธรรมศึกษา พระธรรมปฐมกาล ภาค 2 นี้ เป็นตอนต่อจากภาค 1 ดังนั้นก่อนที่ครูจะทำการสอน ก็ขอให้ท่านย้อนกลับไปดูคำแนะนำในภาค 1 ให้เข้าใจเสียก่อน เพื่อว่าการสอนของท่านจะได้ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
201 ถนนสาทรเหนือ (ซอยศึกษาวิทยา)
บางรัก พระนคร

บทที่ 1 การอธิษฐานของอับราฮัม

เราจำพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมได้ไหม พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานบุตรชายให้แก่ท่าน และจะให้ท่านครอบครองประเทศปาเลสไตน์ พระเจ้าได้ทรงตั้งชื่อให้ท่านใหม่ว่า อับราฮัม (เดิมชื่ออับราม) และความเชื่อของท่านเป็นผลให้ชนชาติต่าง ๆ ทั่วโลกได้รับพระพรไปด้วย เมื่อเราศึกษาพระราชประวัติพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่พระปฐมวัยจนพระองค์สิ้นพระชนม์ พินถิ่นพระชนม์ และเสด็จกลับไปสู่สวรรค์ ในพระคริสตธรรมใหม่นั้น จะเห็นว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม ได้สำเร็จเรียบร้อยแล้วทุกประการ และโดยพระเยซูคริสต์ เราได้รับชีวิตนิรันดร์ในเมืองสวรรค์ ตามที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ว่า จะประทานให้แก่ทุกคนที่เชื่อและไว้วางใจในพระบุตรของพระองค์

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามคำสั่งของเรา ท่านก็จะเป็นมิตรกับเรา” อับราฮัมได้เชื่อฟังพระเจ้า จึงเป็นมิตรกับพระองค์ และพระเจ้าก็ทรงเป็นมิตรที่ดีที่สุดกับท่านด้วย เมื่อพระองค์มีข่าวดีหรือข่าวร้ายประการใดเกี่ยวกับอับราฮัม พระองค์ก็จะบอกให้อับราฮัมทราบ ถ้าเราเป็นมิตรกับพระเจ้าโดยการเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ก็จะทรงช่วยให้เรารู้จักน้ำพระทัยของพระองค์

ในบทเรียนสุดท้ายของกลุ่มพระคริสตธรรมศึกษา พระธรรมปฐมกาลภาคหนึ่งเราได้เรียนถึงชายสามคนที่มาหาอับราฮัม คนหนึ่งเป็นพระเจ้า อีกสองคนเป็นทูตสวรรค์ อับราฮัมดีใจมากที่ได้ต้อนรับพระเจ้าและทูตสวรรค์โดยไม่ทันรู้ตัว ก่อนที่พระเจ้าและทูตสวรรค์จะจากไป พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า อับราฮัมจะได้บุตรเป็นชาย นางซาราซึ่งอยู่ในกระโจมที่พักได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ ด้วยนางนึกว่านางแก่เกินไปที่จะให้กำเนิดบุตรได้ แต่พระเจ้าทรงสามารถกระทำในสิ่งที่มนุษย์กระทำไม่ได้ ในปีต่อมา นางก็ได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งตามพระสัญญา และให้ชื่อว่า “อิสอัค” ซึ่งแปลว่า “หัวเราะ”

เมื่อพระเจ้าและทูตสวรรค์ทั้งสองลุกขึ้นจะลากลับ อับราฮัมก็เดินตามมาส่ง ก่อนที่จะจากไป พระเจ้าทรงบอกแก่อับราฮัมว่าพระองค์จะเสด็จไปตรวจเมืองโสโดม เพื่อดูว่าชาวเมืองนั้นชั่วร้ายเลวทรามจริงหรือไม่ ถ้าเป็นจริง พระองค์ก็จะทรงทำลายเสียรวมทั้งชาวเมืองทุกคนด้วย อับราฮัมได้ยืนยันเช่นนั้นก็รู้สึกเศร้าใจมาก เพราะหลานชายของท่านคือโลต และครอบครัว อยู่ในเมืองนั้นด้วยอับราฮัมรักโลตมากและเชื่อว่า อย่างน้อยที่สุด ก็ยังมีโลตและครอบครัวและอาจจะมีคนอื่น ๆ อีกบ้างที่เป็นคนดี อับราฮัมไม่อยากให้คนเหล่านั้นต้องพินาศไป พร้อมกับคนชั่วในเมืองนั้น จึงทูลถามพระเจ้าว่า “พระองค์จะประหารชีวิตคนดีด้วยหรือ หากมีคนชอบธรรมอยู่ในเมืองนั้นห้าสิบคน พระองค์จะไม่งดโทษไว้เพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนนั้นหรือ” พระเจ้าทรงตอบอับราฮัมว่า ถ้ามีคนชอบธรรมใน

เมืองโสโดมห้าสิบคน พระองค์จะไม่ทรงทำลายเมืองนั้น ทันใดนั้นอับราฮัมก็ขึ้นได้ว่า คนในเมืองโสโดมชั่วร้ายมาก อาจมีคนชอบธรรมไม่ถึงห้าสิบคนก็ได้ จึงทูลถามด้วยเชิงอ้อนวอนอีกว่า “ถ้าแม้มีคนชอบธรรมน้อยกว่าห้าสิบคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นหรือ” พระเจ้าตรัสว่า “แม้มีคนชอบธรรมเพียง 45 คน เราจะไม่ทำลายเมืองโสโดม” อับราฮัมก็ต่อรองลดจำนวนคนชอบธรรมลงมาถึง 40,30,20 และสุดท้ายเหลือเพียง 10 คน และพระเจ้ก็ทรงสัญญาว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น เพราะเห็นแก่คน 10 คนนั้น” (ข้อ 32)

อับราฮัมได้อธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า ขอพระองค์อย่าทำลายเมืองโสโดมเพื่อเห็นแก่คนชอบธรรมสักสิบคน แต่น่าสลดใจเหลือเกิน ในเมืองโสโดมซึ่งเป็นแหล่งชุมนุมชนความชั่วร้ายและความบาปนั้น จะหาคนชอบธรรมเพียงสิบคนก็หาไม่ได้ มีอยู่คนเดียวเท่านั้นที่ยังรักพระเจ้าอยู่ คือโลตหลานชายของอับราฮัมนั่นเอง

อับราฮัมมีความเชื่อว่าพระเจ้าที่ท่านมัสการอยู่นั้น ทรงไว้ซึ่งความเมตตากรุณาพระองค์เป็นพระเจ้าแห่งความรัก พระองค์ไม่มีพระประสงค์ที่จะทำลายมนุษย์ ซึ่งเกิดจากผีพระหัตถ์ของพระองค์ นอกจากจะจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น อับราฮัมเชื่อว่าถ้าทูลขอพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยความรัก และสิ่งที่ขอนั้นไม่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์ก็คงยินดีรับฟัง ฉะนั้น ท่านจึงกล้าทูลขอต่อรองกับพระองค์ ลดจำนวนคนชอบธรรมลงตามลำดับจนเหลือเพียงสิบคน แต่ถ้าเมืองทั้งเมืองหากคนดีสักสิบคนไม่ได้ ก็สมควรแล้วที่จะถูกทำลาย

เด็กหญิงคนหนึ่ง ได้อ่านเรื่องการผจญภัยของมิชชันนารีคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนของคุณแม่ของเธอจบแล้ว ก็มีความรู้สึกอย่างแรงกล้าขึ้นมาทันทีว่าต้องอธิษฐานเพื่อมิชชันนารีคนนั้น ขณะนั้นเป็นเวลา 3 ท่วมพอดี เธอได้เข้าไปหาคุณแม่ในห้องนอน และขอร้องให้คุณแม่ร่วมอธิษฐานกับเธอเพื่อมิชชันนารีคนนั้น ทั้งสองคุกเข่าอธิษฐานขอพระเจ้าคุ้มครองรักษาให้มิชชันนารีคนนั้นให้ปลอดภัยทุกประการ อีกสองอาทิตย์ต่อมา คุณแม่ของเธอก็ได้รับจดหมายจากเพื่อนมิชชันนารีคนนั้นว่า เขาได้รอดพ้นจากถูกงูพิษร้ายแรงชนิดหนึ่งกัด ในคืนวันหนึ่งขณะที่เขาเดินเข้าไปในสวนหลังบ้าน เขาได้เหยียบงูพิษตัวนั้นเข้าโดยบังเอิญ แต่งูตัวนั้นไม่ได้ทำร้ายเขา กลับเลื้อยหนีไปอย่างรวดเร็ว ตามวันและเวลาซึ่งระบุในจดหมายนั้น ตรงกับเวลาซึ่งเด็กหญิงคนนั้นชวนคุณแม่อธิษฐานเพื่อเขานั่นเอง เมื่อคนทั้งสองอ่านจดหมายจบแล้วก็ได้ขอบพระคุณพระเจ้า

การทูลขอต่อพระเจ้าของอับราฮัมเป็นตัวอย่างที่ดีในการอธิษฐาน คือ

ประการแรก อับราฮัมอธิษฐานขอโดยการคล้อยใจของพระเจ้า แม้จะทราบว่าจะทำลายเมืองโสโดม แต่ก็ยังมีความกล้าหาญที่จะทูลขอต่อพระเจ้าตามการคล้อยใจของพระองค์ บางครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจคล้อยใจให้เราอธิษฐานเพื่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเรานึกว่าไม่สมควร ถ้าเราทำตามการ

จิตใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าจะทรงฟังคำอธิษฐานของเรา และเกิดผลที่น่าอัศจรรย์ ฉะนั้น เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จิตใจให้อธิษฐานถึงอธิษฐานทันที

ประการที่สอง อับราฮัมอธิษฐานด้วยความรัก ท่านมีได้อธิษฐานเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง แต่เพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่น พระเจ้าจึงทรงฟังคำอธิษฐานของท่าน พระเจ้าทรงต้องการให้เราอธิษฐานเพื่อคนอื่น ๆ ซึ่งยังเป็นคนบาป เพื่อว่าคนเหล่านั้นจะได้กลับใจใหม่เชื่อพระเจ้า ไม่ต้องประสบความพินาศ โลกในปัจจุบันนี้ก็เปรียบเสมือนเมืองโสโดม ซึ่งเต็มไปด้วยความบาป พระเจ้าตรัสว่า วันหนึ่งพระองค์จะทรงทำลายโลกให้หมดสิ้นไป บิ دامารดา ญาติ มิตรสหายของเรา อาจจะยังลุ่มหลงอยู่ในโลกแห่งความบาปอยู่ ฉะนั้นเราควรอธิษฐานเพื่อท่านเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่อับราฮัมได้อธิษฐานเพื่อโลดและเมืองโสโดมด้วย

ประการที่สาม อับราฮัมอธิษฐานด้วยความอดทน และด้วยใจร้อนรน ดังจะเห็นได้จากกรณีที่ท่านทูลขอต่อพระองค์กับพระเจ้าเกี่ยวกับคนชอบธรรม จาก 50 คนจนเหลือเพียง 10 คน ท่านได้อธิษฐานถึงที่สุดตามความเชื่อของท่าน และจนกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่จิตใจให้ท่านทูลขอแล้ว คริสเตียนจำนวนมาก มีความบกพร่องในข้อนี้ คือ ไม่มีความร้อนรนอดทนอธิษฐานถึงที่สุด เมื่ออธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าครั้ง ๆ กลาง ๆ ก็ล้มเลิก จึงไม่เกิดผลเท่าที่ควร (อ่านลูกา 11:5-13) สมมุติว่าในเมืองโสโดมมีผู้ชอบธรรมสิบคนจริง ๆ หากอับราฮัมไม่มีความอดทนในการอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าเพื่อเห็นแก่คนเหล่านั้น คนทั้งเมืองโสโดมก็ต้องพินาศ การอธิษฐานของท่านก็ไม่เกิดผลดีอันใด แต่น่าเสียดายเหลือเกิน ที่เมืองโสโดมหากคนชอบธรรมแม้เพียงสิบคน ก็ไม่มี

ประการที่สี่ อับราฮัมทูลขอด้วยใจถ่อม (ดูข้อที่ 27) แม้อับราฮัมจะทราบพระเจ้าทรงโปรดปรานท่านมากสักเพียงใด แต่ท่านก็ได้เยอหยิ่งอวดตัว เหมือนดังชาวฟาริสีที่อธิษฐานด้วยใจหยิ่งในพระวิหาร (ดู ลูกา 18:10-14) อับราฮัมถ่อมตนจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ พระเจ้าจึงยกท่านขึ้นสูง และฟังคำอธิษฐานของท่าน

ยังมีผู้คนอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้รับความรอด พระเจ้าต้องการให้คริสเตียนทุกคนอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้น และอธิษฐานเพื่อคนงานของพระเจ้า ที่นำข่าวประเสริฐไปป่าวประกาศตามสถานที่ต่าง ๆ ให้คนงานของพระองค์ทุกคนเข้มแข็ง ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ของตน ดร.บิลลี เกรแฮม กล่าวว่า การทำงานของท่านได้รับผลสำเร็จเช่นนั้น ก็เพราะอาศัยพลังอำนาจจากการอธิษฐานของคริสเตียนทั่วโลกนั่นเอง

บทที่ 2 ความพินาศของเมืองโสโดม

ครูบาอาจารย์ที่รักศิษย์ หัวงคิดต่อศิษย์ ย่อมเข้มงวดกวดขันศิษย์ของตนเสมอ เมื่อศิษย์ทำผิด ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน ก็ต้องลงโทษ ดัดแปลงแก้ไข เพื่อให้ศิษย์ของตนดีขึ้น บิดามารดาที่รักลูก เป็นห่วงอนาคตของลูก ย่อมเมียนติสั่งสอนเมื่อลูกของตนกระทำผิด ผู้ที่รักบุตรของตนมากเกินไป จนไม่กล้าเมียนติสั่งสอนเมื่อบุตรของตนประพฤติชั่วช้าเลวทราม ย่อมเป็นโทษแก่บุตรสืบไปในวันข้างหน้า พระเจ้าก็เช่นเดียวกันพระองค์ทรงรักมนุษย์ พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์ทุกคนเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระเนตรพระองค์ เมื่อมนุษย์คนใดกระทำผิด พระองค์ก็ต้องลงโทษ เมียนติ สั่งสอนเพื่อให้สำนึกตัว กลับใจใหม่ ไม่ประพฤติชั่วอีกต่อไป

เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เป็นแหล่งชุมนุมความชั่วช้าเลวทรามสารพัด (ดู ปฐมกาล 18:20) พระเจ้าจำเป็นต้องทำลายเมืองทั้งสองนี้ ก่อนที่ความชั่วของคนในเมืองทั้งสองนี้จะแพร่กระจายไปทั่วโลก ทำให้คนทั่วโลกพลอยชั่วช้าเลวทรามไปด้วย พระเจ้าก็ทรงปรารถนาที่จะกำจัดความบาปทุกอย่าง ออกจากจิตใจของเราให้หมดสิ้น ไม่ว่าเราจะคิดว่าบาปนั้นเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม เพื่อไม่ให้ความบาป “เล็กน้อย” นั้น นำเราและผู้อื่นไปสู่ความพินาศ เพราะเชื่อขนมปังเพียงนิดเดียว สามารถทำให้ขนมปังฟูได้ทั้งก้อนฉันใด ความบาปเล็กน้อย ก็ก่อให้เกิดความบาปใหญ่ได้ฉันนั้น

ครั้งหนึ่งเกิดกาฬโรคระบาดในเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง โรคนี้เป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรงมาก และติดต่อจากคนหนึ่งไปอีกคนหนึ่งได้ง่าย ทุกคนที่เป็นโรคนั้นจะต้องถึงแก่ความตายเจ้าหน้าที่ของเมืองนั้น พยายามหาหนทางป้องกันไม่ให้โรคนั้น แพร่กระจายติดต่อไปสู่ผู้อื่นจึงกันเขตไม่ให้คนเข้าไปในบริเวณที่มีคนป่วยเป็นโรคนั้น ดำรวจต้องทำหน้าที่เป็นยามถือปืนรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ชายคนหนึ่งไม่เชื่อฟัง ฝ่าฝืนคำสั่งจะเสด็จเข้าไปให้ได้ จึงถูกตำรวจยิง ได้รับบาดเจ็บสาหัส การที่ตำรวจต้องทำเช่นนั้นก็เพื่อป้องกันชีวิตของคนอื่น ๆ อีกหลายคนทั้งเมือง เพราะถ้าอนุญาตให้ชายคนนั้นเข้าไป เขาอาจติดโรค และนำเชื้อโรคนั้นไปสู่คนอื่น ทำให้อีกหลายคนต้องเสียชีวิตเพราะ โรคระบาดนั้น พระเจ้าจำเป็นต้องทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เพื่อกำจัดความบาปของพลเมืองในนั้นให้หมดสิ้นไป มิฉะนั้นมันจะทำลายทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงสร้างไว้ ด้วยว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” ผู้ที่ซัดขิ้นคำสั่งของพระเจ้ามัวเมาในความบาป จะต้องพบกับความตาย และความพินาศในวันหนึ่งข้างหน้า เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและโกโมราห์

เมื่อพระเจ้าและทูตสวรรค์จากอับราฮัมไปแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้ทูตของพระองค์ทั้งสองเข้าไปในเมืองโสโดม เย็นวันนั้น ทูตสวรรค์ทั้งสองได้พบโลตกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองเราได้เรียนในบทก่อน ๆ แล้วว่า โลตไม่เพียงแต่ย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองโสโดมเท่านั้น หากยังรับราชการในเมืองนั้นด้วย ที่ประตูเมืองมีท่าเลดี เหมาะแก่การค้าขายด้วยมีพ่อค้าแม่ค้าและผู้คนพลเมืองคับคั่ง โลตจึงยึดสถานที่นั้นเป็นแหล่งประกอบธุรกิจ เมื่อโลตเห็นทูตสวรรค์ ก็เชิญให้พักในบ้านของตน ทูตสวรรค์ปฏิเสธ แต่โลตชักชวนและอ้อนวอนจนทูตสวรรค์ยินยอม เมื่อชาวเมืองโสโดม ซึ่งมีสันดานชั่วได้ทราบว่ามีชายแปลกหน้าสองคนมาพักอยู่ที่บ้านของโลต จึงพากันมาล้อมบ้านของโลตไว้ เพื่อจะทำร้ายชายแปลกหน้าทั้งสองซึ่งแท้จริงก็คือทูตสวรรค์นั่นเอง โลตห้ามปรามและวิงวอนอย่างไร ชาวเมืองก็ไม่ยอมเชื่อฟังจะฟังประตูบ้านเข้ามาทำร้ายเขาให้ได้ ทูตสวรรค์จึงจูงตัวโลตเข้าไปในเรือน และบันดาลให้ชาวเมืองตาบอดเสีย ชาวเมืองตกใจจึงหนีไป ทูตสวรรค์ทั้งสองบอกแก่โลตว่า พระเจ้าจะทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ให้โลตพาภรรยาและลูกสาวออกจากเมือง หนีเอาตัวรอด โลตออกไปบอกลูกเขยของตนด้วย แต่ลูกเขยไม่ยอมเชื่อฟัง กลับหัวเราะ นึกว่าพ่อตาพูดล้อเล่น

การที่โลตมีชีวิตคลุกคลีกับคนบาป ร่วมสนุกสนานกับคนบาปตลอดมา ทำให้คนอื่นแม้แต่ลูกเขยไม่ยอมฟังคำตักเตือนของเขา หากเราคลุกคลีกับความชั่วคนบาปเสมอ ชีวิตของเราก็ไม่แตกต่างจากเขาเหล่านั้น เมื่อเราพูดถึงเรื่องพระเจ้าให้เขาฟัง ก็จะกลายเป็นเรื่องตลกขบขันสำหรับเขา พระเยซูคริสต์ตรัสว่า ความมืดกับความสว่าง เข้ากันไม่ได้ฉันใด ความดีกับความชั่วก็อยู่ด้วยกันไม่ได้ฉันนั้น คริสเตียนจึงต้องแตกต่างจากชาวโลก ในด้านความเชื่อ ความประพฤติ และด้านอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าคริสเตียนจะคบค้าสมาคมกับชาวโลกไม่ได้ พระเยซูคริสต์เองก็ยังทรงรับประทานอาหารร่วมกับคนบาป คบค้าสมาคมกับคนบาป แต่ที่กล่าวในที่นี้ก็เพื่อเตือนให้คริสเตียนมีชีวิตที่แตกต่างจากคนบาป เพื่อว่าชีวิตประจำวันของเรา จะได้เป็นพยานเพื่อพระเยซูคริสต์และเพื่อคนอื่นจะได้เชื่อในคำพยานที่เรากล่าวออกไปนั้น

เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น ทูตสวรรค์สั่งให้โลตรีบออกไปจากเมือง เพราะพระเจ้าจะทรงทำลายเมืองในวันนั้น โลตยังลังเลใจ รู้สึกเสียสยหายทรัพย์สินมรดกมากมายที่เขาได้อยู่บ้านที่สวยงาม เพื่อนฝูงที่ให้ความสนุนสนานแก่เขา ตลอดจนความสุขต่าง ๆ ที่เขาได้รับจากเมืองนี้ เขาไม่ยอมละทิ้งเมืองนี้ไปเลย คนที่รักโลก ตกเป็นทาสของความบาปก็เป็นอย่างนี้แหละ มัวแต่นึกถึงความสนุนสนาน ความสุข ความสวยงาม ซึ่งเป็นของหลอกลวงฝ่ายโลกจนลืมนึกถึงความพิณาศที่จะเกิดแก่ตนในกาลข้างหน้า แต่พระเจ้าก็ทรงเมตตา พยายามจูงเขาให้พ้นจากอันตรายแห่งความบาป มาร่วมรับสันติสุขในพระองค์ เมื่อทูตสวรรค์เห็นโลตลังเลใจเช่นนั้น จึงรีบจูงโลต ภรรยาของโลต และลูกสาวของเขาอีกสองคน ออกจากเมืองเสีย และบอกว่า “รีบหนีเอาตัวรอดเถิด อย่าหันกลับมามองดูข้างหลังเป็นอันขาดเกลือกกว่าจะต้อง

ตาย” ทูตสวรรค์บอกให้โลกหนีไปอยู่บนภูเขาแห่งหนึ่ง แต่โลตอยู่ในเมืองเป็นเวลานาน กลัวว่าเมื่อไปอยู่บนภูเขา จะต้องสร้างกระโจมอยู่อีก เขาไม่ชอบชีวิตที่ลำบากเหมือนอย่างที่เคยผ่านมาก่อนเลย จึงอ้อนวอนทูตสวรรค์ขออนุญาตให้ไปซ่อนตัวอยู่ในเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ทูตสวรรค์ก็อนุญาตให้

เมื่อโลตและลูกสาวได้ไปถึงเมืองนั้นแล้ว พระเจ้าก็บันดาลให้ไฟกำมะถันลงมาจากท้องฟ้า เผาเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ทุกสิ่งทุกอย่างก็พินาศไปกับเพลิงนั้น ฝ่ายภรรยาของโลตไม่เชื่อฟังคำสั่งของทูตสวรรค์ หันกลับไปดูเมืองโสโดม พระเจ้าจึงบันดาลให้นางกลายเป็นเสาเกลือ สิ้นชีวิตไปในทันใดนั่นเอง คนที่ติดตามพระเจ้าแต่ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ ก็ต้องได้รับผลเช่นเดียวกันนี้

รุ่งเช้าอับราฮัมยืนอยู่ ณ ที่ตนเคยอยู่เมื่ออธิษฐานขอต่อพระเจ้า มองลงไปทางเมืองโสโดม เห็นควันไฟพุ่งขึ้นจากตัวเมืองเหมือนควันที่พุ่งจากเตาไฟใหญ่ จึงทราบพระเจ้าได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์แล้ว อับราฮัมคงต้องเสียน้ำตาเพราะสงสารชาวเมืองที่ต้องพินาศสิ้นในความบาปเหมือนเมื่อครั้งพระเยซูทรงพระกัมภีร์แสง เมื่อทอดพระเนตรเห็นความทุกข์และความพินาศที่จะมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม (ดู ลูกา 13:34) แต่อับราฮัมก็ยังอบอุ่นใจอยู่บ้าง เมื่อนึกว่าพระเจ้าทรงช่วยโลตให้พ้นอันตรายอย่างแน่นอนแล้ว

วันหนึ่งเราจะเห็นภาพคล้ายที่อับราฮัมเห็น พระเจ้าจะทรงทำลายโลกที่เต็มไปด้วยความบาปนี้ (กิจการ 17:31) คนที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ ไม่ยอมเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์ ก็จะต้องพินาศ ต้องทนทุกข์ทรมานในไฟและกำมะถัน คนเหล่านั้นอาจจะเป็นพ่อแม่ พี่น้อง ญาติ มิตรสหายของท่าน ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่โดยพระเยซูคริสต์ก็ได้ ท่านจะรู้สึกอย่างไร เมื่อเห็นคนที่ท่านรักต้องทนทุกข์ทรมานชั่วนิรันดร์เช่นนั้น พระเจ้าทรงให้โอกาสแก่เราที่จะทูลอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้น บอกข่าวแห่งความรอดให้เขาทราบ เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้สำนึกตัว ถ่อมใจลง ยอมรับความรอดจากพระเจ้า และจะได้รอดพ้นจากการถูกลงโทษในวันพิพากษา เหมือนดังที่อับราฮัมได้อธิษฐานเพื่อโลตและชาวเมืองโสโดม เมื่อเราพบว่าคนที่เรารักทุกคน ได้อยู่พร้อมหน้ากัน ในแผ่นดินสวรรค์ รับความสุขนิรันดร์ที่นั่น เราจะมีความสุขมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด

บทที่ 3 “บิดาแห่งความเชื่อ”

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานบุตรชายแก่อับราฮัม (บทที่ 18) เมื่ออับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปี พระเจ้าก็ทรงประทานบุตรให้ตามพระสัญญา และให้ชื่อบุตรนั้นว่า “อิสอัค” ซึ่งแปลว่า “หัวเราะ” อับราฮัมและนางซาราห์ทุ่มเทความรักทุกอย่างให้แก่อิสอัค เพราะเป็นบุตรที่ได้รับจากพระเจ้าในวัยชรา

โรงเรียนทุกแห่ง จะต้องมีการสอบวัดผลการศึกษาของนักเรียนอยู่เสมอ เพื่อให้ทราบว่านักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้ว มากน้อยเพียงใดมีข้อบกพร่องอย่างไร เพื่อจะทำการแก้ไข ให้การศึกษาของนักเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น

วิศวกรที่สร้างเครื่องบิน ก็ต้องทดสอบเครื่องบิน ก่อนที่จะนำออกไปใช้ รถ เรือ สะพาน และของใช้ทุกอย่าง ต้องผ่านการทดสอบจนเป็นที่ไว้วางใจได้แล้ว จึงนำออกใช้พระเจ้าก็ทรงทดลองคนของพระองค์เช่นเดียวกัน พระองค์ได้ทรงทดสอบอับราฮัมหลายครั้ง ครั้งแรก พระองค์ทรงเรียกอับราฮัมให้ละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนของตน ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานแก่อับราฮัมเป็นมรดกเป็นถิ่นที่อับราฮัมไม่เคยไปและไม่รู้จักมาก่อน (ฮีบรู 11:8-10) ครั้งที่สอง พระเจ้าทรงทดสอบเรื่องการแบ่งที่ดินอับราฮัมไว้วางใจพระเจ้า ให้โลดเลือกก่อน ครั้งที่สาม พระเจ้าทดสอบความเชื่อของอับราฮัมในการที่จะได้บุตร (ในปฐมกาล บทที่ 16 และ 21:8-1 จะอ่านพบว่าภรรยาของอับราฮัมได้จัดการอย่างไร เพื่อจะมีบุตรให้ได้ โดยไม่ต้องคอยถึงเวลาของพระเจ้า และผลสุดท้ายได้ทำให้มีความสุขมากกว่าความสุข) อับราฮัมสามารถผ่านพ้นการทดสอบมาได้ ด้วยความเชื่อบริสุทธิ์ในพระเจ้า เป็นการพิสูจน์ว่า อับราฮัมรักพระเจ้าเชื่อฟังพระองค์อย่างแท้จริง เหมาะสมที่จะได้รับพระพรอันใหญ่หลวงจากพระองค์ โดยความเชื่อ ท่านก็ได้ของประทานทุกอย่างจากพระเจ้า และได้ชื่อว่าเป็น “บิดาแห่งความเชื่อ” วันนี้เราจะเรียนถึงเรื่องการทดสอบที่ใหญ่หลวงที่สุดของอับราฮัม เกี่ยวกับการถวายอิสอัค

พระเจ้าได้ประทานบุตรชาย ให้แก่อับราฮัมตามพระสัญญา (ปฐมกาล 21:1-3) อับราฮัมและนางซารารักบุตรของตนมาก ทนุถนอมเลี้ยงดูอย่างดีที่สุด เมื่อบุตรเจริญเติบโตขึ้น อับราฮัมก็จัดงานเลี้ยงใหญ่ (21:8) ชีวิตในวัยชราของท่านมีความสุขสดชื่นขึ้นเพราะอิสอัคบุตรของท่าน

พระเจ้าทรงต้องการทดสอบว่า อับราฮัมยังมีความเชื่อและรักพระองค์เช่นเดิมหรือไม่ วันหนึ่งพระองค์ตรัสสั่งให้อับราฮัมพาลูกชายของตน ไปเผาเป็นเครื่องบูชาแก่พระองค์ อับราฮัมอาจจะเสียพร่าบเข้าไปในจิตใจ และตกใจจนแทบสิ้นสติ บุตรที่รักซึ่งพระเจ้าประทานให้ตามพระสัญญามีเพียงคนเดียวเท่านั้น ท่านหวงแหนทนุถนอม และรักยิ่งกว่าชีวิตของท่านเอง บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งให้ท่านฆ่า

ถวายเป็นเครื่องบูชา อับราฮัมมีใจเข้มแข็งพอที่จะปฏิบัติตามได้หรือ ถ้าเป็นมนุษย์ทั่วไปคงปฏิบัติตามไม่ได้ แต่พระคัมภีร์บอกว่า อับราฮัมปฏิบัติตามทุกอย่าง ท่านตื่นแต่เช้า ออกเดินทางไปยังภูเขาโมริยา เพื่อถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาต่อพระเจ้า

แม้อับราฮัมจะรักอิสอัคมาก และเป็นการยากที่สุดที่จะปฏิบัติตามคำสั่งเช่นนั้นได้ แต่อับราฮัมเชื่อและรักพระเจ้ามากเหนือสิ่งอื่นใด จึงสามารถหักห้ามใจกระทำทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสั่ง เรามักบอกว่า เราเชื่อและรักพระเจ้า แต่เราได้ปฏิบัติตามที่พระเจ้าทรงสั่งมากน้อยเพียงใด มีหลายครั้งที่เรารักโลกรักตัวเอง รักเพื่อน รักญาติพี่น้องมากกว่าพระเจ้า จนไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ แล้วเราจะหวังรับพระพรต่าง ๆ จากพระเจ้า ดังที่อับราฮัมได้รับนั้น ได้อย่างไร

ความรักที่แท้จริงย่อมมีการเสียสละ เมื่อพระเจ้าทรงรักโลก พระองค์ก็ทรงสละพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ ให้เป็นผู้ไถ่ความบาปของชาวโลก หากเรารักพระเจ้าเราก็ต้องเสียสละเพื่อพระองค์ อับราฮัมเป็นทุกข์โศกเศร้าในเรื่องอิสอัคมาก แต่ท่านก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะต้องเชื่อฟังพระเจ้าทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการเสียสละมากมายเพียงใดก็ตาม ท่านมิได้บอกให้นางซาราทราบ เพราะนางอาจจะขัดขวาง หรือพุดจาให้ท่านเลิกล้มความตั้งใจอย่างแน่นอน เมื่อเราทราบว่สิ่งที่เราจะกระทำนั้น เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและการที่จะนำเรื่องนั้นไปปรึกษากับผู้หนึ่งผู้ใด อาจจะถูกขัดขวาง หรือถูกเกลี้ยกล่อมให้ล้มเลิกความตั้งใจ ก็จงอย่าไปปรึกษากับผู้หนึ่งผู้ใดเลย ให้ทำไปด้วยความเชื่อ ดังเช่นอับราฮัม พระเจ้าจะทรงเป็นผู้รับผิดชอบเอง แต่ต้องระวังด้วยว่า สิ่งที่จะกระทำนั้นเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจริง ๆ ไม่ใช่เกิดจากความต้องการของเนื้อหนัง หรือการยุยงส่งเสริมของมาร มิฉะนั้น จะเกิดความผิดพลาดและความเสียใจอย่างหนักภายหลัง

อับราฮัมพาอิสอัคเดินทางไปเป็นเวลาสามวัน จึงถึงเชิงเขาโมริยา ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระเจ้าสั่งให้ถวายอิสอัค อับราฮัมสั่งให้คนใช้ของท่านคอยอยู่ที่เชิงเขาแล้วสองคนพอลูกก็เดินทางต่อไป ถึงยอดเขานั้น อิสอัคแบกฟืน อับราฮัมเป็นคนถือกระทงไฟ (สมัยนั้นไม่มีไม้ขีดไฟ) เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง ลูกชายก็ถามบิดาว่า “คุณพ่อครับ ลูกแกะสำหรับถวายบูชาอยู่ที่ไหน” อับราฮัมได้ยินเช่นนั้น คงเศร้าใจจนพุดไม่ออก แต่ด้วยความเชื่อและความรักภักดีที่มีต่อพระเจ้า อับราฮัมตอบว่า “พระเจ้าจะทรงเตรียมไว้เอง” อับราฮัมไม่อาจพุดได้มากกว่านั้น เพราะจิตใจปวดร้ายเป็นที่สุด อับราฮัมและอิสอัคช่วยกันก่อแท่นบูชา วางฟืนไว้พร้อม เสร็จแล้วอับราฮัมก็มัดลูกชายขึ้นไปวางบนแท่นบูชา เพื่อจะฆ่าและเผาเป็นเครื่องบูชาแก่พระเจ้า

บทเรียนตอนนี้ น่าคิดมาก เพราะถ้าอิสอัคจะคืนรนต่อผู้ไม่ยอมให้บิดาผูกมัดบิดาซึ่งซาราแล้วที่ไหนจะมีแรงจับ และผูกมัดอิสอัคเช่นนั้นได้ พระคัมภีร์มิได้กล่าวว่า อิสอัคฝ่าฝืน แต่ยอมให้บิดามัดโดยดี แสดงว่าอิสอัคเป็นคนเชื่อฟัง และไว้วางใจบิดามาก เท่า ๆ กับที่บิดาไว้วางใจในพระเจ้า ทำให้เรานึก

ถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน ถ้าพระเยซูจะต่อสู้ ชัดขึ้น ไม่ยอมให้เขาตรึง พระองค์ก็ยอมทำได้ พระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้า ย่อมมีฤทธิ์ที่จะบันดาลให้ทุกอย่างเป็นไปได้ตามความต้องการของพระองค์ แต่พระองค์ไม่กระทำเช่นนั้น พระองค์ทรงเชื่อฟังไว้วางใจพระบิดา เพราะความรักของพระองค์ที่มีต่อชาวโลก พระองค์จึงยอมถูกตรึง ได้รับความทุกข์ทรมานด้วยความเต็มใจ ดังอิสอัคที่ได้ยอมให้บิดาผูกมัดไว้ที่แท่นบูชา เตรียมตัวถูกฆ่า และเผาเป็นเครื่องบูชาต่อพระเจ้า

เมื่อจัดเตรียมทุกอย่างที่แท่นบูชาเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงนาที่ซึ่งอับราฮัมต้องตัดสินใจอย่างหนักที่สุด ระหว่างลูกสุดที่รักกับพระเจ้า อับราฮัมจะเข้าข้างผู้ใด การต่อสู้ภายในจิตใจสงบลง วินาทีนั้นเป็นวินาทีที่อับราฮัมได้รับชัยชนะครั้งใหญ่ยิ่งที่สุดในชีวิต ท่านหักห้ามใจ ลืมตัวเอง ลืมลูก ลืมทุกอย่างในโลกนี้ กำมิดแน่วไว้ในมือ เจือมืออันสั่นเทาของท่านขึ้นสูง หมายถึงจ้วงแทงลงไปยังร่างของลูกชายท่านใดนั้นเองอับราฮัมก็ต้องหยุดชงักด้วยมีเสียงดังจากท้องฟ้าว่า “อับราฮัมเอ๋ย เจ้าอย่าทำอันตรายแก่ลูกชายนั้นเลยเพราะเดี๋ยวนี้เรารู้ว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า ด้วยเจ้ามิได้หวงลูกคนเดียวของเจ้าไว้จากเรา (ปฐมกาล 22:12) พระเจ้าทรงเตรียมลูกแกะที่อ้วนพีไว้ให้อับราฮัมหนึ่งตัว สำหรับบูชาพระองค์แทนอิสอัค อับราฮัมคงดีใจ โผเข้ากอดลูกชายไว้ น้ำตาไหลออกมาด้วยความตื่นตันใจ เมื่อแก้มัดเชือกลูกชายออกแล้วจับแกะที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เขามานำบูชาแก่พระองค์”

เนื่องจากอับราฮัมเชื่อและรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจ และสิ้นสุดกำลังของท่านไม่สงวนสิ่งมีค่าที่สุดสำหรับตัวเองเลย พระเจ้าจึงทรงอวยพระพรท่านมาก (ดูข้อ 16-18) ในชีวิตคริสเตียนของเรา บางครั้งก็อาจต้องเผชิญกับการทดลอง ซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้บังเกิดขึ้นแก่เรา เพื่อทดสอบความเชื่อและความรักของเรามีต่อพระเจ้า คริสเตียนผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง จะไม่พ่ายแพ้ต่อการทดลอง ไม่กลับไปไปรักฝ่ายโลก หรือทำตามคำยุยงส่งเสริมของพญามาร แต่จะอดทนถึงที่สุด พยายามปฏิบัติทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และไม่มีสิ่งใดสามารถพรากเราจากความรักของพระเจ้าได้ (ดูโรม 8:37-38) คนเช่นนี้แหละที่พระเจ้าจะทรงอวยพร และประทานรางวัลให้มากมาย การทดลองที่พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้เกิดแก่เรานั้น ไม่หนักเกินกว่าที่เราจะทนได้ และเมื่อทรงยอมให้เราถูกทดลองแล้ว ก็ทรงโปรดให้มีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อเราจะได้มีกำลังสู้ทนได้ (ดู 1 โครินธ์ 10:13) เมื่อพระเจ้าทดสอบอับราฮัมถึงขั้นสุดท้าย และทรงทราบว่าอับราฮัมเชื่อและรักพระองค์จริง (ขอให้ครูอ่านพระธรรมฮีบรู 11:17-19 ให้นักเรียนฟัง) พระองค์ก็ทรงให้อับราฮัมมีทางหลีกเลี่ยง ไม่ต้องฆ่าบุตรของตน อันเป็นการทำลายจิตใจของอับราฮัมมากที่สุด พระเจ้าทรงทราบขนาดของความเชื่อของเรา ถ้าเราอดทนและเชื่อฟังพระเจ้าถึงที่สุด เราก็จะได้รับพระพรมหาศาลจากพระองค์

บทที่ 4 เจ้าสาวของอิสอัค

พระเจ้าทรงทดลองความเชื่อของอับราฮัม โดยตรัสสั่งให้ท่านถวายลูกชายของท่านเป็นเครื่องบูชาสักการะต่อพระองค์ อับราฮัมได้แสดงความเชื่อ ความจงรักภักดีของท่านที่มีต่อพระเจ้า โดยถวายอิสอัคตามคำบัญชาของพระเจ้า โดยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงอวยพระพรอับราฮัมมากมาย และอับราฮัมก็ได้อธิษฐานว่า “บิดาแห่งความเชื่อ”

เมื่อนางซารามีอายุได้ 127 ปี นางก็ถึงแก่กรรม ที่เมืองฮีบรู แผ่นดินคานาอัน อับราฮัมได้ซื้อที่ดินและฝังศพของนางไว้ที่นั่น แล้วสองพ่อลูกก็ได้อาศัยในเมืองนั้นสืบต่อมา จนอิสอัคโตเป็นหนุ่ม มีอายุได้ 40 ปี บิดาจึงจัดหาภรรยาให้

การแต่งงานเป็นเรื่องสำคัญมาก ดังคำพังเพยกล่าวว่า “รักคนผิด คิดจนตาย” ถ้าแต่งงานกับหญิงหรือชายที่ผิด ทั้งสองฝ่ายรักใคร่เข้าใจซึ่งกันและกัน ก็จะมีความสุขสดชื่นตลอดไป แต่ถ้าเลือกสามีหรือภรรยาผิดพลาด ร่วมชีวิตด้วยกันไม่ได้ ก็ต้องทุกข์ไปตลอดชาติ ฉะนั้นการที่หนุ่มสาวแต่งงาน ก็ต้องคิดใคร่ครวญพิจารณาให้ดี เพื่อไม่ให้มีความผิดพลาดเกิดขึ้น ซึ่งจะต้องเสียใจภายหลัง ทางที่ดีที่สุด ควรนำเรื่องการแต่งงานนี้ปรึกษากับพระเจ้า มอบความไว้วางใจแก่พระองค์ ขอพระองค์เป็นผู้เลือกทางและจัดสรรให้ ดังเรื่องของการหาคู่ของอิสอัค ซึ่งเราจะได้เรียนต่อไปนี้

อับราฮัมเชื่อฟังและรักพระเจ้า ต้องการกระทำทุกสิ่งให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า เมื่อท่านจัดหาภรรยาให้แก่บุตร ท่านก็พยายามหาหญิงสาวจากญาติพี่น้องของตน ซึ่งเชื่อและนมัสการพระเจ้า เช่นเดียวกับท่าน มาเป็นภรรยาของบุตร เหตุที่ท่านไม่ยอมให้อิสอัคแต่งงานกับหญิงสาวคานาอัน ก็เพราะชาวคานาอันไม่เชื่อพระเจ้า ไม่นมัสการพระเจ้าที่เที่ยงแท้พระองค์เดียว อับราฮัมเป็นห่วงว่า เมื่ออิสอัคแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าแล้วจะถูกชักจูงให้หันห่างจากพระเจ้า จนละทิ้งพระเจ้าไป พระเจ้าทรงประสงค์ให้คริสเตียนทุกคนแต่งงานกับคริสเตียนด้วยกัน เพื่อว่าชีวิตสมรสจะได้มีความสุข และจะได้ไม่ถูกคนที่ไม่เชื่อล่อลวงให้หลงผิดไป พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงเรื่องการแต่งงานของคริสเตียนไว้หลายแห่งด้วยกัน ซึ่งล้วนแต่เป็นการตักเตือนคริสเตียน ไม่ให้แต่งงานกับคนที่ยังไม่เชื่อพระเจ้า (ดู 2 โครินธ์ 6:14,15) การที่พระเจ้าทรงห้ามเช่นนี้ก็เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวของคริสเตียนเอง ผู้ที่เชื่อก็จะได้มีความสุข ความสมหวัง ผู้ที่ฝ่าฝืนเมื่อความผิดหวังเกิดขึ้น ก็อย่าไปโทษผู้ใดเป็นอันขาด

อับราฮัมสั่งคนใช้คนสนิทของตนที่ชื่อ อะลีเอเซอร์ว่า “เจ้าจงไปจัดหาภรรยาให้อิสอัคบุตรของเรา ที่เมืองและหมู่ญาติของเรา” (ข้อ 4) คนใช้ถามว่า “ถ้าหญิงสาวคนนั้นไม่ยินยอมมาอยู่ประเทศคานาอัน

แล้วนายจะเต็มใจให้อิสอัคไปอยู่เมืองฆาราน (เมืองของหมู่ญาติของอับราฮัม) หรือ” อับราฮัมตอบว่า “ไม่ได้เด็ดขาด เจ้าอย่าให้เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะพระเจ้าได้ทรงสัญญาจะยกแผ่นดินคานาอันนี้ ให้เป็นมรดกของลูกหลานแล้ว” อับราฮัมเชื่อพระสัญญาของพระเจ้าว่า พระองค์จะทรงอวยพรแก่แผ่นดินคานาอัน ให้ผลิตพืชผลบริบูรณ์แก่ท่านและลูกหลานของท่านพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่านที่ประเทศคานาอัน ให้ท่านและเผ่าพันธุ์ของท่านอาศัยอยู่ในพระพรของพระองค์ตลอดไป ท่านจึงไม่ยอมให้อิสอัคไปอยู่ที่ซึ่งพระเจ้ามิได้ทรงสัญญาไว้ ด้วยเกรงว่าจะไม่ได้รับพระพรจากพระเจ้า พระเจ้าทรงประสงค์ให้คริสเตียนทุกคน มีชีวิตอยู่ในพระคุณและความรักของพระองค์เชื่อฟังปฏิบัติตามพระวาทะของพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะอวยพรแก่ผู้เชื่อและปฏิบัติตาม พระเจ้าไม่ทรงปรารถนาให้เราเห็นห่างจากพระองค์ ใช้ชีวิตคลุกคลีกับคนบาปหรือไปอยู่ในสถานที่ซึ่งไม่ตรงกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ถ้าเราฝ่าฝืนคือสิ่ง ก็จะไม่ได้รับพระพรจากพระองค์

อับราฮัมพูดกับคนใช้ต่อไปอีกว่า “พระเจ้าทรงเป็นผู้เลือกหญิงที่เหมาะสมให้แก่อิสอัค เจ้าต้องสัญญาว่าจะทำตามคำสั่งนี้ทุกประการ”

เมื่ออะลีเอเศร์ให้คำสัญญามั่นเหมาะแล้ว ก็เตรียมตัวออกเดินทาง อับราฮัมได้จัดกองคาระวาน มี อูฐสิบตัว คนใช้มากมาย พร้อมด้วยของมีค่า เช่น คุ้มนู ก่าโล่มือ ทองคำเครื่องเพชรพลอย และเสื้อผ้าแพรพรรณอย่างดี ตลอดจนเสบียงอาหารต่าง ๆ อย่างครบถ้วน เมื่อทุกอย่างพร้อมสรรพ กองคาระวานก็ค่อย ๆ เคลื่อนออกมุ่งสู่เมืองฆาราน

เย็นวันหนึ่งขบวนอันยาวเหยียด ซึ่งแสดงถึงความมั่งคั่งของผู้เป็นเจ้าของ ได้มาถึงเมืองฆาราน และหยุดพักที่บ่อน้ำแห่งหนึ่งแล้ว อะลีเอเศร์ก็เห็นหญิงสาวหลายคนมาตักน้ำที่บ่อนั้น จึงอธิษฐานขอต่อพระเจ้าว่า “ถ้าหญิงคนใดเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกจะให้เป็นภรรยาของอิสอัคแล้วไซ้ร์ ก็ขอพระเจ้าลดใจหญิงผู้นั้น นอกจากหล่อนจะตักน้ำให้ทุกคนดื่มแล้วยังตักน้ำให้อูฐกินด้วย” นับเป็นการถูกต้องที่สุดที่อะลีเอเศร์ตัดสินใจกระทำเช่นนั้น อะลีเอเศร์ได้มอบความไว้วางใจกับพระเจ้า ขอพระองค์ทรงเป็นผู้นำและพระเจ้าก็ได้ทรงนำให้ทุกอย่างเกิดขึ้นตามที่เขาอธิษฐานขอนั้น โดยมีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อเรเบคาห์ มาตักน้ำที่บ่อ เมื่ออะลีเอเศร์ขอน้ำจากนางดื่ม นางก็ให้ด้วยความยินดี และรับอาสาจะตักน้ำให้อูฐกินด้วย

เมื่อนางเรเบคาห์กลับไปถึงบ้านแล้ว ก็เล่าเรื่องชายแปลกหน้าให้คนที่บ้านฟัง แล้วคนในบ้านก็ได้เชิญอะลีเอเศร์และคณะเข้าไปพักในบ้าน เมื่ออะลีเอเศร์พบบิดามารดาของเรเบคาห์แล้ว ก็เล่าเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับอับราฮัม จุดมุ่งหมายของการเดินทาง เรื่องราวที่เกิดขึ้นจากการอธิษฐานที่บ่อน้ำ และออกปากสู่ขอเรเบคาห์ให้เป็นภรรยาของอิสอัค เมื่อคนเหล่านั้นฟังจบ ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเถิด” อะลีเอเศร์กล่าวขอบพระคุณ แล้วมอบของขวัญต่าง ๆ แก่เรเบคาห์และ

ครอบครัวของนางเป็นการหมั้น และพูดต่อไปว่าพรุ่งนี้เช้าเขาจะพาเรเบคาห์ไปส่งนายของเขาก่อนที่ประเทศคานาอัน แต่พี่ชายและมารดาของเรเบคาห์กล่าวว่า “ขอให้เรเบคาห์คอยอยู่สักสิบวันจึงค่อยไป” อะลีเสร์ไม่อาจทำตามคำขอเรื่องได้ กล่าวว่า “จำต้องรีบกลับไปหานาย ซึ่งกำลังคอยด้วยใจเป็นห่วง” พี่ชายและมารดาที่ต้องยินยอม ครั้นถามเรเบคาห์ นางก็ตอบว่ายินดีจะไปทันทีที่กองคาระวานซึ่งมีเจ้าสาวชื่อเรเบคาห์ร่วมอยู่ด้วย ได้กล่าวคำอำลาครอบครัวนั้น เดินทางกลับสู่ประเทศคานาอัน

กองคาระวานได้รอนแรมข้ามหุบเขา ทะเลทราย และทุ่งราบต่าง ๆ จนถึงเมืองคานาอัน ก่อนจะเข้าสู่ที่พักอาศัยของอับราฮัม เรเบคาห์เห็นชายคนหนึ่งเดินอยู่แต่ไกลลักษณะท่าทางบางประการทำให้หลอนคิดว่า อาจเป็นอิสอัคเจ้าบ่าวของนางก็ได้ จึงถามคนใช้ว่า “คนที่เดินในทุ่งนานั้นคือใคร” คนใช้ตอบว่าคือ “อิสอัค เจ้าบ่าวของนางนั่นเอง” นางจึงเอาผ้าคลุมหน้าตามธรรมเนียม ลงจากอูฐ คนใช้ก็พาไปหาอิสอัค และเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง อิสอัคได้รับนางไว้เป็นภรรยา อยู่กินร่วมกันด้วยความสุขตลอดมา

เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อแสวงหาคริสเตียนให้เป็นเจ้าสาวของพระเยซูคริสต์ (คูวีรณ 19:7-9) มนุษย์เราเปรียบเสมือนนางเรเบคาห์ พระเจ้าทรงใช้ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปทำงานในจิตใจมนุษย์ บอกให้ทราบถึงเรื่องพระเยซูคริสต์ ให้เข้าใจพระคุณและความรักของพระเจ้า พระวิญญาณทรงเร่งเร้าให้ทุกคนต้อนรับพระเยซูคริสต์ตั้งแต่บัดนี้ เช่นเดียวกับที่อะลีเสร์เร่งเร้าจะพานางเรเบคาห์กลับไปสู่บ้านนายของตน บางครั้งเมื่อท่านคิดจะเชื่อพระเยซูคริสต์ จะมีคนมาหวังเหนี่ยวไ้หรือลึงเลใจ คนที่หวังเหนี่ยวท่านไว้นั้นอาจเป็นเพื่อน ญาติพี่น้อง หรือบิดามารดาของท่านก็ได้ แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์คลุใจให้ท่านรับเชื่อพระเยซู ก็จงตัดสินใจด้วยความกล้าหาญเหมือนอย่างนางเรเบคาห์ ดังคำตอบของนางว่า “ฉันจะไป” พระเจ้าทรงเตรียมทรัพย์สินมรดกมหาศาล และความสุขนิรันดร์สำหรับทุกคนที่เชื่อ และรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ถ้าท่านดำเนินตามการคลุใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านก็จะได้รับมรดกกล้าค่าเหล่านี้

บทที่ 5 ยาโคบและเอซาว

เมื่อการแต่งงานของอิสอัคผ่านพ้นไปแล้ว หน้าที่สำคัญที่ติดตามมา ก็คือจะต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว เลี้ยงดูรักษาให้ความปลอดภัย และความเจริญก้าวหน้าแก่บุตรซึ่งจะมีในไม่ช้านี้ ดังนั้นการแต่งงานจึงไม่ใช่เรื่องที่ทำกันเพื่อสนุกสนาน คนที่จะแต่งงานต้องคิดให้รอบคอบว่า ตนสามารถรับผิดชอบภาระต่าง ๆ ซึ่งจะมีขึ้นในวันข้างหน้าได้หรือไม่ สามารถเลี้ยงดูภรรยาและบุตร ให้ได้รับความสุขสมบูรณ์พอสมควรหรือไม่ ถ้าหากท่านยัง “ไม่สามารถ” ก็ขอเตือนว่าอย่าเพิ่งแต่งงานจะดีกว่า สิ่งที่จะทำให้ครอบครัวมีชีวิตชีวายิ่งขึ้นหลังจากการแต่งงาน ก็คือการมีบุตร สามีภรรยาโดยทั่วไปต่างหวังว่า เมื่อแต่งงานแล้วจะได้บุตรที่ดีไว้ชื่นชม ช่วยสืบสกุล และรักษาเกียรติยศชื่อเสียงของบรรพบุรุษต่อไป

อิสอัคและนางเรเบคาห์รู้สึกเสียใจที่อยู่ด้วยกันเป็นเวลานานแล้ว แต่ยังไม่มียุตรเลย เพราะนางเรเบคาห์เป็นหมัน ซึ่งเป็นสิ่งที่พันวิสัยของมนุษย์จะสามารถช่วยแก้ไขได้ อิสอัคจึงอธิษฐานทูลขอพระเจ้า พระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของเขา ทรงรักษาการเป็นหมันของเรเบคาห์ให้หาย หลังจากนั้นไม่นานนางเรเบคาห์ก็ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรฝาแฝดและเป็นชายทั้งคู่ นำความตื่นเต้นยินดีมาสู่อิสอัคและภรรยาเป็นอย่างยิ่ง สิ่งซึ่งพันวิสัยของมนุษย์ เกินความสามารถของเรา หากเราทูลขออ่อนน้อมพระเจ้าด้วยความเชื่อ พระองค์ก็ทรงโปรดให้สิ่งนั้นเป็นไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ พระเจ้าสามารถเนรมิตให้มีสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นจากความว่างเปล่า ทรงบันดาลให้สิ่งที่ไม่มี กลายเป็น “มี” ขึ้นดังเช่นปฐมกาลบทที่หนึ่ง กล่าวไว้ว่า “แต่เดิม แผ่นดินนั้นว่างเปล่าอยู่ พระเจ้าตรัสให้ มีแสงสว่าง แสงสว่างก็เกิดขึ้น พระเจ้าตรัสให้ มีน้ำ อากาศ สัตว์ และพืชพันธุ์ธัญญาหารต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ก็มีขึ้นตามคำตรัสของพระองค์”

ชายคนหนึ่งป่วยเป็นวัณโรคอย่างร้ายแรง นายแพทย์บอกว่า มีทางเดียวเท่านั้นจะรักษาให้หายได้ก็คือตัดปอดข้างที่เป็นโรคนั้นออกเสีย แล้วใส่ปอดเทียมใส่เข้าไปแทนชายคนนั้นมีความเชื่อมาก เขาบอกว่าไม่ต้องกรำให้ นายแพทย์ผ่าตัด เขากลับบ้าน ใฝ่อ่อนน้อมพระเจ้า อธิษฐานด้วยความเชื่อ และหลังจากนั้นไม่นาน เขาได้เป็นพยานว่าเขาได้ให้หมอดตรวจอีก คราวนี้ความงุนงงให้แก่หมอมาก เพราะหมอดตรวจพบว่า ปอดของเขาแข็งแรงดี ไม่มีเชื้อโรคอะไรเลย เขาพูดว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า ที่สร้างปอดใหม่ให้ เดียวนี้ ข้าพเจ้าสมบูรณ์แข็งแรงดีแล้ว”

ลูกฝาแฝดโดยทั่วไป มักมีรูปร่างลักษณะละม้ายคล้ายคลึงกัน แต่ลูกฝาแฝดของนางเรเบคาห์นั้น ไม่มีส่วนคล้ายคลึงกันแม้แต่น้อย คนพี่ชื่อ เอซาว มีผิวแดงขนดกทั่วทั้งตัวเมื่อโตขึ้น เป็นนักกีฬา ชอบ

ใช้ชีวิตเดินทางท่องเที่ยวไปในป่า เป็นพรานล่าสัตว์ ซึ่งทำให้อิสอัคผู้เป็นบิดารักมาก เพราะเอชวล่าเนื้อมาทำอาหารให้รับประทานเสมอ ส่วนคนน้องชื่อยาโคบ มีลักษณะนิสัยตรงกันข้าม ผิวกายเรียบ สะอาดสะอาด ไม่มีขนคดคั่งพิชาย และไม่ชอบการล่าสัตว์ในป่า ชอบเก็บตัวเงียบ ๆ อยู่กับบ้าน ช่วยงานการบ้านการเรือน จึงเป็นที่รักของมารดาเป็นพิเศษ

ความรักของมนุษย์นั้นยากนักที่จะหาความเที่ยงธรรมได้ มักจะมีการลำเอียงเสมอ มนุษย์มักรักคนที่สวยงามกว่า ดีกว่า เก่งกว่า หรือทำประโยชน์ให้ตนมากกว่า แม้แต่ความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตรเอง บางครั้งก็ยังมีลำเอียง เช่นอิสอัครักเอชวลมากกว่ายาโคบ แต่เรเบคาห์รักยาโคบมากกว่าเอชวา มีแต่ความรักของพระเจ้าเท่านั้นที่เที่ยงธรรมไม่ลำเอียง พระเจ้าทรงรักทุกคนเท่ากันหมด พระเจ้าทรงรักทั้งคนชอบและคนบาปพระเจ้าประทานฝน แดด ให้แก่คนดีเท่าใด พระองค์ก็ประทานให้แก่ชั่วเท่านั้น มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป สกปรกโสम्म จำเพราะพระพิศมรพระเจ้า ไม่มีอะไรน่ารักสักอย่างเดียวแต่พระเจ้ายังทรงรัก และประทานของขวัญที่มีค่าที่สุดคือพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์แก่ชาวโลก เพื่อทุกคนที่เชื่อและรับพระบุตรนั้น จะมีได้พิณาศแต่มีชีวิตนิรันดร์

วันหนึ่งเอชวากลับมาจากการล่าสัตว์ในป่ารู้สึกเหน็ดเหนื่อยและหิวมาก พบยาโคบกำลังปรุงอาหาร ส่งกลิ่นหอมฟุ้งชวนรับประทาน จึงออกปากขออาหารจากน้องชาย ยาโคบเจ้าปัญญา เห็นโอกาสเหมาะที่จะหาผลประโยชน์จากพี่ชายจึงพูดว่า “พี่จึงขายสิทธิ์มรดกสำหรับบุตรหัวปีให้น้องซีแล้วน้องจะให้รับประทาน” เรื่องสิทธิบุตรหัวปีเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ซึ่งเราควรทราบ ตามธรรมเนียมของชายชาวยูดา บุตรหัวปีทุกคนมีสิทธิ์จะได้มรดกมากกว่าคนอื่นถึงสองเท่า และพระเจ้าทรงโปรดปรานบุตรหัวปีของมนุษย์ ให้ทำหน้าที่ปุโรหิตของครอบครัวสำหรับถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้า สิทธิบุตรหัวปีนี้ทุกคนจึงอยากได้ เอชวาได้สิทธินี้เพราะเป็นบุตรหัวปีของครอบครัวแต่พระเจ้าตรัสแก่นางเรเบคาห์ว่า ยาโคบจะเป็นผู้ได้มีสิทธินี้ นางอาจจะเล่าเรื่องนี้ให้ยาโคบฟัง ยาโคบจึงรอดอยเวลาของพระเจ้า ให้พระเจ้าประทานสิทธินี้แก่เขา โดยไม่ต้องใช้กำลังอำนาจ หรือโกงด้วยวิธีทุจริต

ครั้งนี้เป็นโอกาสเหมาะอย่างยิ่ง ยาโคบนี้ถือว่าเป็นโอกาสที่พระเจ้าประทานให้แล้ว จึงออกปากขอซื้อสิทธิบุตรหัวปีจากพี่ชาย เอชวาซึ่งกำลังหน้ามืดตาหลายอยู่ด้วยความหิวคิดแต่จะได้อินกินเดียว จึงยินยอมแลกสิทธิบุตรหัวปีกับอาหารมือนั้น พระเจ้าต้องไม่พอพระทัยในการตัดสินใจอย่างง่ายดายของเอชวาอย่างแน่นอน การที่เอชวาได้เป็นบุตรหัวปีได้สิทธิพิเศษจากบิดามารดาในเรื่องมรดกได้รับเกียรติให้เป็นผู้ถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้าสำหรับครอบครัว นับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้าอย่างยิ่ง เมื่อได้รับสิทธินี้แล้วควรจะทูลถนอมเทิดทูนรักษาไว้ให้ดี แม้ตนเองอาจจะมองไม่เห็นความสำคัญแต่ก็ต้องเห็นแก่พระเจ้าผู้ประทานให้ด้วยความรัก เพราะเรื่องท้อง เรื่องกิน เรื่องรส เรื่องกลิ่นทำให้เอชวาต้องยอมมอบสิทธิบุตรหัวปีอันมีค่ามากที่สุดให้แก่ยาโคบ เพียงเพื่อแลกกับอาหารมือ

เดียวเท่านั้น ในพระคริสตธรรมคัมภีร์หลายคนก็ได้กระทำผิด ฝ่ายผู้คำสั่งของพระเจ้าเพราะเรื่องกิน เช่นเดียวกันนี้ เช่นอาดัมและเอวา ฝ่ายผู้คำสั่งของพระเจ้า กระทำบาปเพราะกินผลไม้ที่ทำให้รู้จักความดี และความชั่วเข้าไป โลกได้ทำบาปโดยการล่วงประเวณีทำให้สิ่งที่น่าอัศจรรย์ เพราะดื่มน้ำเมา ประชาชาติอิสราเอลต้องปวดท้อง เป็นโรคล้มตายในป่ามากมาย เพราะเรื่องอาหาร เมื่อซาตานทดลองพระเยซูในป่า ซาตานรู้ว่าพระองค์ทรงหิวพระกระยาหาร ก็หลอกลวงให้พระเยซูเสกก้อนหินให้เป็นขนมปัง แต่พระเยซูทรงชนะซาตานด้วยพระวจนะของพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามคำหลอกลวงของมาร

คนในปัจจุบันนี้มีเป็นจำนวนมากที่จมอยู่ในความบาป เพราะเห็นแก่เรื่องกินพ่ายแพ้ต่อคาราคีของโลกียค้นหา แม้แต่คริสเตียนเอง ก็มีไม่น้อยที่ยอมขายสิทธิในสวรรค์เพื่อเห็นแก่ท้อง รูป รส กลิ่น เสียง หลังจากที่เอชวาคได้ขายสิทธิบุตรหัวปีไปแล้วก็รู้สึกเสียใจมาก เขาก็ได้สำนึกและได้แต่คร่ำครวญร้องไห้อยากได้คืน แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว (ดู ฮีบรู 12:16,17) ผู้ที่ไม่เคารพยำเกรงพระเจ้า ไม่ทูลถนอมพระคุณและความรัก ซึ่งพระเจ้าประทานให้ในวันหนึ่งข้างหน้าตรงหน้าพระราชบัลลังก์ของพระเจ้า เขาจะคร่ำครวญร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ถึงการกระทำที่โง่ ๆ ของเขา แต่เวลานั้นจะสายเกินไปที่เขาจะกลับใจเสียแล้ว

การกระทำของยาโคบที่หลอกซื้อสิทธิบุตรหัวปีด้วยกลอุบายจากพี่ชาย ขณะที่พี่ชายหิวโหยขาดความยังคืดนั้น ก็เป็นการผิดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเช่นกัน พระเจ้าไม่มีพระประสงค์จะให้ยาโคบกระทำเช่นนั้น เมื่อพระองค์สัญญาว่า จะให้ยาโคบเป็นใหญ่กว่าพี่ชายพระองค์จะบันดาลให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้เมื่อเวลามาถึง ไม่ใช่ให้ยาโคบจัดการด้วยวิธีของตัวเอง พระเจ้าทรงลงโทษการกระทำผิดของยาโคบ แต่พระองค์ก็คงอวยพรยาโคบต่อไป ยาโคบต้องการตำแหน่งซึ่งเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้ามากที่สุด เขาอยากเข้าไปถึงพระพรของพระเจ้าให้เร็วที่สุด จึงได้กระทำการนั้นต่อพี่ชาย แม้ว่ายาโคบจะกระทำผิดแต่เขาก็มีความเชื่อ ส่วนเอชวาคไม่มีความเชื่อเลย พระเจ้าทรงรักยาโคบและไม่พอพระทัยในเอชวาค พระองค์มีพระประสงค์จะประทานสิทธิบุตรหัวปีแก่ยาโคบอยู่ก่อนแล้ว การกระทำซึ่งเกิดขึ้นด้วยความเชื่อ แม้บางครั้งอาจจะผิดพลาด แต่ก็ดีกว่าการกระทำซึ่งปราศจากความเชื่อ และเป็นการสบประมาทพระเจ้า

บทที่ 6 ชัยชนะของอิสอัค

เมื่อท่านอ่านหนังสือพิมพ์จะพบว่า มีข่าวการทะเลาะวิวาท การก่อกวนแก่ง การทำร้ายกันและกัน และเรื่องยุดิธรรมมากมายเกือบทุกวัน คราบไคที่ความบาปยังอยู่ในโลก มนุษย์ยอมไม่สามารถหนีพ้นจากสิ่งเหล่านี้ได้ หากเรื่องทะเลาะวิวาทกันเกิดจากการเข้าใจผิดของทั้งสองฝ่ายก็พอทำเนา แม้จะเจ็บช้ำน้ำใจขณะทะเลาะวิวาทกันบ้างแต่เมื่อผ่านพ้นไปแล้ว ก็สามารถปรับความเข้าใจกันได้ ไม่เก็บไปคิดเป็นเรื่องอาฆาตพยาบาทต่อกัน แต่บางครั้งทั้ง ๆ ที่เราทราบว่าเราเป็นผู้บริสุทธิ์ เราเป็นฝ่ายถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ เรากระทำทุกอย่างด้วยความหวังดี ฝ่ายตรงกันข้ามต่างหากที่เป็นฝ่ายผิด แต่แล้วเรากลับถูกก่อกวนแก่ง ไล่ร้าย ด้วยความยุดิธรรม ทำให้ได้รับความเจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจตลอดจนทรัพย์สินสมบัติก็ต้องพลอยเสียหายไปด้วย หากเรื่องร้ายแรงจริง ๆ เราอาจพึงกฎหมายของบ้านเมืองจัดการกับเขาได้ เรื่องก็คงยุติ แต่บางครั้งการก่อกวนทำลายความสงบสุขในจิตใจ ก็อาจทำให้เราเจ็บแค้นอย่างหนัก และไม่สามารถอาศัยกฎหมายของบ้านเมืองจัดการให้ได้ เราจะทำประการใด ถ้าเป็นคนทั่วไป เมื่อความแค้นใจถึงที่สุด ไม่สามารถระงับอารมณ์ร้ายไว้ได้ ก็อาจจะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่รุนแรงและไม่ดีออกไป เช่นการทะเลาะวิวาท ทูบตีชกต่อย ฆ่าฟันกัน หรือทำร้ายทรัพย์สินของฝ่ายตรงกันข้ามเป็นการตอบแทนสำหรับคริสเตียน การตอบแทนโดยลักษณะนี้ย่อมถือเป็นการผิด พระเจ้าตรัสว่า “อย่าทำชั่วตอบแทนความชั่ว แต่จงตอบแทนความชั่วด้วยความดี” นี่เป็นทางเดียวเท่านั้น ที่จะนำเราไปสู่สันติสุขครั้งหนึ่งอิสอัคเคยประสบเรื่องยุดิธรรมเช่นนี้ อิสอัคเอาชนะโดยวิธีของพระเจ้า คือตอบแทนความชั่วด้วยความดี

เหตุการณ์ของอิสอัคตอนนี้ เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับชีวิตประจำวันของเรา ให้เรารู้จักวิธีครองชีวิตด้วยความสงบสุขกับคนอื่น ๆ (โรม 15:4,5) เรื่องนี้เกิดขึ้น เมื่ออิสอัคได้ปักหลักตั้งกระโจม ณ หุบเขา เมืองฉะราร และกำลังซ่อมแซมบ่อน้ำซึ่งอับราฮัมได้ขุดไว้ให้ ในแดนทूरกันดารที่เป็นทะเลทราย และภูเขาเช่นนั้น น้ำเป็นสิ่งที่หายากที่สุด อิสอัคจึงต้องขุดบ่อหลายบ่อเพื่อให้มีน้ำพอเพียงกับฝูงสัตว์มากมาย อิสอัคขุดบ่อ ๆ หนึ่ง มีน้ำพุพุ่งออกมาไม่ขาดสาย รู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก เพราะต่อไปเขาไม่ต้องกลัวการกันดารน้ำอีกแล้ว แต่ความดีใจของอิสอัคต้องหยุดชงักลง เมื่อมีคนเลี้ยงสัตว์ชาวเมืองฉะรารกลุ่มหนึ่ง มาหาเรื่องทะเลาะวิวาท ทักท้อเขาว่าบ่อน้ำนั้นเป็นสมบัติของเขา

อิสอัคเป็นผู้รักสันติสุข แม้บ่อน้ำนั้นจะมีความสำคัญต่อเขามาก เขาต้องลงทุนไม่น้อยสำหรับการขุดบ่อน้ำนั้น และบ่อน้ำนั้นก็เป็นที่รักของเขามากจริง ๆ แต่เพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาท

การบาดหมางใจกัน อีสอัคก็ยินยอมยกให้เขาเหล่านั้น แล้วไปขุดน้ำใหม่ อีสอัครักและเชื่อฟังพระเจ้า เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของเขา เมื่อพระเจ้าตรัสสั่งให้อีสอัคตั้งถิ่นฐานในดินแดนนั้น เขาก็อยู่ที่นั่นด้วยความเชื่อฟังและอดทน แม้จะมีเรื่องมีติมิร้ายเกิดขึ้น เขาก็พยายามรักษาความสงบไว้ มิให้เรื่องร้ายแรงเกิดขึ้น จนเป็นที่เลื่อมเสียดพระเกียรติยศของพระเจ้า การแสดงความอดทนและความรักในชีวิตคริสเตียนออกมาจะทำให้คนอื่นเห็นถึงความรักของพระเยซูคริสต์ ให้เห็นความแตกต่างของคริสเตียนกับชาวโลก และจากชีวิตประจำวันที่เราแสดงออกมานี้ อาจคลอใจให้คนอื่นสำนึกตัว รับเชื่อพระเยซูก็ได้ อย่างน้อยที่สุด เมื่อเราโอนอ่อนผ่อนตามเสียข้างหนึ่ง ก็จะช่วยให้เรื่องสงบอย่างง่ายดาย ไม่ต้องรับความเสียหาย ซึ่งอาจจะใหญ่โตกว่าที่เราเสียสละก็ได้ ดังสุภาษิตที่ว่า “เสียน้อยเสียยาก เสียมากเสียง่าย” การตบมือข้างเดียวย่อมไม่ดังจันใด ถ้าเราไม่พยายามได้ตอบศัตรูของเรา ไม่ช้าเขาจะเลิกข่มเหงเราไปเอง ฉะนั้น

ทันทีที่อีสอัคขุดบ่อที่สองเสร็จเรียบร้อย คงเลี้ยงสัตว์พวกนั้นก็มาแย่งเอาบ่อน้ำอีก อีสอัคมีดีต่อสู้อหรือทะเลาะวิวาทประการใด คงปล่อยให้เขาเหล่านั้นยึดไปตามชอบใจ อีสอัคเชื่อว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับเขาและจะทรงนำเขาตลอดไป การเสียสละเล็กน้อยย่อมดีกว่าการขัดขืนน้ำพระทัยของพระเจ้า และเขาเชื่อว่าพระเจ้าจะประทานบ่อน้ำให้แก่เขา ให้มีน้ำอุดมสมบูรณ์ อีสอัคย้ายภูมิลำเนาหนีไปอยู่ที่อื่นอีกต่อไป เขาได้ขุดบ่ออีกแห่งหนึ่ง คราวนี้ไม่มีใครมารบกวนเขาอีก อีสอัคและภรรยาตลอดจนบริวารก็อาศัยอยู่ที่นั่นด้วยความสุข การอดทนนั้นต้องอดทนให้ถึงที่สุด จนกว่าชัยชนะเป็นของเรา เปโตรเคยถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า พี่น้องของข้าพเจ้าจะทำผิดต่อข้าพเจ้าได้กี่ครั้ง ซึ่งข้าพเจ้าจะยกความผิดของเขา ถึงเจ็ดครั้งหรือ” พระเยซูตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าแก่ท่านถึงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่ถึงเจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด” (ดู มัทธิว 18:21,22) หากท่านอาศัยอยู่ด้วยกันกับเพื่อนของท่าน ซึ่งชอบกลั่นแกล้งท่านให้ได้รับความลำบากอยู่เสมอ ท่านจงอดทน อดภัยให้เขาด้วยความรักของพระเยซู เมื่อเขาเห็นท่านเจ็บบ่ไม่ได้อตอบหลายครั้งเข้า เขาก็จะหยุดไปเอง เพราะการกลั่นแกล้งหรือยั่วโทสะคนนั้น ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ออกมา ผู้กลั่นแกล้งก็ไม่รู้สึกสนุก หลายครั้งเข้าก็เบื่อและเลิกไปเอง

ต่อมา อีสอัคได้ย้ายไปอยู่ในตำบลเบเธเอล และได้ขุดบ่อน้ำแห่งหนึ่งมีน้ำอุดมสมบูรณ์ พอเพียงแก่ฝูงสัตว์ของเขา คืนหนึ่งพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏแก่อีสอัคตรัสว่า พระองค์จะสถิตอยู่กับอีสอัคเสมอ อีสอัคไม่ต้องกลัวเกรงอะไรทั้งสิ้น พระองค์ทรงอวยพระพร ให้แก่อับราฮัมบิดาของอีสอัค อย่างไรก็ดี พระองค์ก็จะอวยพระพรให้อีสอัคอย่างนั้น คนที่เชื่อฟังพระเจ้าตั้งอยู่ในโอวาทของพระองค์ พระองค์ย่อมคุ้มครองและอวยพระพรเสมอ แม้ศัตรูจะมีกำลังมาก คิดทำร้ายเบียดเบียนประการใดก็ตาม พระองค์ก็ทรงช่วยให้ได้รับชัยชนะ ผู้ที่มีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยจึงไม่ต้องกลัว ดังพระคำรัสที่พระเจ้าตรัสแก่อีสอัคและมนุษย์ทั้งปวงนั้นว่า “เจ้าอย่ากลัวเลย ด้วยเราจะอยู่กับเจ้า” (ข้อ 24)

เมื่อคนซึ่งคิดร้าย รังแก กลั่นแกล้ง อิสอัคไม่อาจทำอะไรแก่เขาได้ มีหน้าซำยังเห็นอิสอัคได้รับพระพรยิ่งขึ้น จึงทราบแน่ว่า พระเจ้าสถิตอยู่กับอิสอัค พระเจ้าที่อิสอัคนับศการเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้สามารถปกป้องรักษาและบำรุงเลี้ยงอิสอัคให้ได้รับความเจริญยิ่งขึ้น เขาเหล่านั้นรู้สึกเกรงกลัวและเลื่อมใสพระเจ้าอิสอัค จึงพากันมาหาอิสอัคขอทำสัญญาเป็นไมตรีต่อกัน (ข้อ 28) นอกจากพวกเขาสัญญาว่าจะไม่ทำอันตรายแก่อิสอัคและบริวารแล้ว ยังขอร้องอิสอัคมิให้ทำอันตรายต่อพวกเขาด้วย ทั้งนี้ทำให้เราเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าอย่างเด่นชัด ซึ่งเขาเหล่านั้นได้เห็น ได้รับชัยชนะทุกอย่างพวกเขาและครอบครัวต่างก็มีชีวิตอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขตลอดไป

ชัยชนะของอิสอัคได้ให้บทเรียนที่ดีแก่เรา อิสอัคมิได้ชนะด้วยพลังอำนาจของเขา ซึ่งถ้าเขากระทำเช่นนั้น อาจจะประสบความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงก็ได้ อิสอัคอาศัยพระเจ้า เชื่อฟังพระเจ้า ไม่ใช่วิถีใด ๆ ซึ่งไม่ใช่วิถีของพระเจ้า มาปฏิบัติต่อศัตรู อิสอัคมีความอดทน ตั้งอยู่ในสันติสุข อภัยต่อการกระทำชั่วของศัตรูเสมอ มอบเรื่องนี้แก่พระเจ้าขอพระองค์ทรงช่วยจัดการให้ และโดยอาศัยวิถีของพระเจ้า ใช้ความรัก ความอ่อนสุภาพ ความอดทนถึงที่สุด แล้วอิสอัคก็ได้ชัยชนะ นอกจากตัวเองและบริวารพ้นจากการรังควานของศัตรูแล้ว ยังได้มิตรใหม่อีกมากมาย และพระเจ้าก็ได้รับเกียรติยศจากการนี้ด้วย

การใช้กำลังความสามารถของตัวเอง มักประสบความพ่ายแพ้เสมอ แม้เราจะถกเถียงแข่งชิงของกัน ได้รับชัยชนะ แต่แทนที่จะช่วยให้เรื่องสงบลง อาจเป็นเหตุให้ศัตรูเพิ่มความคั่งแค้นมากยิ่งขึ้น หันมาทำอันตรายเอาภายหลัง เรื่องก็จะเพิ่มความรุนแรงยิ่งขึ้น เมื่อท่านประสบเหตุทำนองเดียวกับอิสอัค จงใช้วิถีที่ดีที่สุด คือวิถีของพระเจ้าค้ำที่อิสอัคใช้ และประสบผลสำเร็จมาแล้ว

บทที่ 7 อูบายของนางเรเบกาห์

มีสิ่งหนึ่งซึ่งทุกคนเคยกระทำมาก่อน และส่วนมากยังคงกระทำอยู่ แม้ว่าบางคนจะกลับใจใหม่เป็นคริสเตียนแล้วก็ตาม สิ่งนั้น บางทีเรานึกว่าเป็นเรื่องสนุกสนาน ใช้ทดสอบความฉลาดไหวพริบของคน แต่บางครั้งก็นำภัยอย่างใหญ่หลวงมาสู่ตัวเองและผู้อื่น คนเป็นจำนวนมาก ได้มองข้ามสิ่งนี้ไป พวกเขาประพัตติด้วยความสนุกสนาน จนลืมไปว่าผลของมันนำมาซึ่งความทุกข์ความเศร้าโศก ไม่สู้คนอื่นก็ผู้ตัวเอง หรือทั้งสองฝ่าย บิดาของสิ่งนี้คือ พญามารซาตาน มารได้ใช้เป็นเครื่องมือทำให้อาדםและเอวาจะต้องทำบาป ความบาปจึงได้เข้ามาในโลก ทำให้มนุษย์ทุกคนต้องกลายเป็นคนบาป กล่าวมาถึงเพียงนี้แล้ว ท่านพอจะทราบได้ใหม่ว่า สิ่งนั้นคืออะไร สิ่งนั้นก็คือความผิดบาปทั้งปวงนั่นเอง เป็นต้นว่า การมุสาเป็นบาปร้ายแรงชนิดหนึ่ง เพื่อจะหลอกลวงหาประโยชน์จากคนอื่น หรือเพื่อความสนุกสนานหรือเพื่อแก้ตัว เอาตัวรอดจากความผิดของตนก็ตาม ย่อมเป็นความบาปทั้งนั้น พระเจ้าทรงเกลียดชังการมุสา (สุภาษิต 6:16,17) คนที่ชอบการมุสาจะเข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ (วิวรณ์ 21:27,22:15)

ยาโคบเริ่มทำผิดโดยใช้อูบายหลอกลวงเอาสิทธิบุตรหัวปีจากพี่ชาย ขณะที่พี่ชายหิวจัดขาดความยังคิด เมื่อความบาปได้ฝังรกรากลงในจิตใจของยาโคบ มันก็ค่อย ๆ เจริญเติบโตขึ้น จนกระทั่งยาโคบกล้ากล่าวคำมุสาหลอกลวงบิดาของตัวเอง เพื่อต้องการพรซึ่งบิดาจะให้แก่เอซาว ยาโคบกระวนกระวายใจ และคอยสืบเสาะเสมอว่า เมื่อใดบิดาจะอวยพรแก่พี่ชาย ตนจะได้หาอูบายแย่งชิงพรนั้นจากเอซาวเสีย คนที่เคยทำผิดครั้งหนึ่งและกระทำได้ดีสำเร็จ อย่าหวังเลยว่าเขาจะหยุดเพียงเท่านั้น เมื่อมีโอกาสเขาก็จะทำอีกอย่างแน่นอนและจะเพิ่มความกล้ายิ่งขึ้น เช่นคนที่ไม่เคยขโมยสิ่งของของผู้ใดมาก่อนเลยครั้งแรกเขาอาจจะกลัวจนตัวสั่น ไม่ค่อยกล้าขโมยเท่าใดนัก แต่เมื่อเคยขโมยสิ่งของของผู้ใดมาสักครั้งหรือสองครั้ง ก็จะเคยชินไม่รู้สีกกลัวต่อไปอีก กล้าขโมยของที่มีค่ามากกว่านั้นและกระทำบ่อยครั้งยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นทางที่จะป้องกันตัวเองหรือผู้อื่นไม่ให้หลวมตัวกระทำผิดนั้น ก็คือถอยห่างเสียจากสิ่งเหล่านี้ อย่างไม่ได้ทดลองเป็นอันขาด เพราะเป็นอันตรายมากอาจพลาดพลั้งเองง่าย ๆ เพราะถ้าเคยทำสักครั้ง จะทำให้รู้แนวทางที่จะกระทำได้อีกในครั้งต่อไป เช่นคนที่ติดบุหรี่ ติดเหล้า ติดการเที่ยวกลางคืน ติดการพนัน มิใช่น้อยที่เกิดจาก “การทดลองสักครั้ง” เมื่อยาโคบกล้าหลอกลวงพี่ชาย ความกล้านั้นก็เติบโตขึ้น จนกระทั่งกล้าหลอกลวงบิดา

ขณะนั้นอิสอัคบิดาของเขาทั้งสองชรามากแล้ว หูตาฟาง มองและฟังไม่ค่อยชัดอิสอัคได้เรียกเอซาวบุตรหัวปีมาบอก ว่า “เจ้าจงเข้าไปในป่า ล่าเนื้อมาทำอาหารที่พ่อชอบอีกสักมื้อ พ่อจะทำพิธีอวยพร

ให้เจ้า” ดังได้ทราบแล้ว นางเรเบคาห์รักยาโคบมากกว่าเอซาว เมื่อนางได้ยื่นสามีมุคกับบุตรชายหัวปี เช่นนั้น จึงรีบไปหายาโคบ เล่าให้ฟังถึงข้อความนางได้ยินมา และบอกว่านางอยากให้ยาโคบได้รับพร นั้นมากกว่าเอซาว นางเรเบคาห์ออกอุบายให้ยาโคบหาลูกแพะอ้วนพีในฝูงมาสองตัว แล้วนางได้ปรุงอาหารชนิดที่อิสอัคชอบรับประทาน ให้เสร็จก่อนที่เอซาวจะกลับจากล่าสัตว์ และให้ยาโคบนำไปให้ บิดารับประทานบิดาสัญญาว่าเป็นเอซาว ก็จะอวยพรให้ ยาโคบบอกว่าไม่กล้ากระทำเช่นนั้น เพราะ แม้ว่าบิดาจะมองไม่เห็นชัด แต่เรื่องคล่าคู่ตัวหรือมือขณะที่กอาหารไปให้นั้น บิดาก็ทราบว่ามีเอซาว เพราะมือของเอซาวนั้นมีขน ส่วนยาโคบไม่มี นางก็ปลอบใจและพูดว่า “ไม่ต้องกลัวหากมีการ ผิดพลาดเกิดขึ้น แม่จะเป็นผู้รับบาปกรรมเอง ส่วนเรื่องขนตามร่างกายนั้นจัดทำได้ง่าย โดยเอาหนังแพะ ที่อ่อนนุ่มมีขนมากมาพันไว้ที่มือและคอ เพื่อให้แนบเนียนยิ่งขึ้น แม่จะเอาเสื้อของเอซาวมาให้ลูกสวม เมื่อเข้าไปใกล้บิดา บิดาได้กลิ่นตัว และจับที่แขน ก็จะสำคัญเป็นอื่นไม่ได้นอกจากเอซาว บุตรหัวปีของตนอาศัยวิธีง่าย ๆ เช่นนี้ ลูกก็จะได้พรจากบิดา”

ยาโคบประหม่าไม่น้อยในการกระทำครั้งนี้ นางเรเบคาห์ต้องชักซ้อมปลอบขวัญยาโคบ จน ยาโคบเกิดความกล้าที่จะทำได้ ยาโคบจึงทำตามที่มารดาสั่งทุกประการ สวมเสื้อของพี่ชาย พันมือและ ต้นคอด้วยหนังสัตว์ แล้วยกอาหารซึ่งมารดาเตรียมไว้พร้อมแล้วไปให้บิดา ทุกสิ่งทุกอย่างก็สำเร็จ เรียบร้อยตามอุบายของนางเรเบคาห์ คำอวยพรซึ่งเอซาวควรจะได้ นั่น ก็ตกเป็นของยาโคบเสียหมดสิ้น (อ่าน 27:18-29)

บิดามารดามีความสำคัญยิ่ง เกี่ยวกับการประพฤติดของบุตร เพราะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดบุตรที่สุด และ ผู้ที่บุตรให้ความเคารพนับถือไว้วางใจมากที่สุดก็คือ บิดามารดา หากบิดามารดาทำหน้าที่ฝึกหัดอบรม ให้ดีเท่าที่จะทำได้ ไม่ปล่อยปละละเลยให้บุตรประพฤติตามใจชอบ ย่อมเป็นผลดีแก่บุตรทั้งในปัจจุบัน และอนาคต การประพฤติดต่าง ๆ ของบิดามารดา ก็เป็นผลกระทบบกระเทือนอย่างร้ายแรงที่สุดต่อบุตร ดัง จะเห็นได้ว่าบิดามารดาที่ชอบดื่มเหล้า ชอบเดินรำ สุบนุหรี มีอารมณ์ร้าย ชอบทะเลาะวิวาท ลูก ๆ ซึ่ง เจริญเติบโตท่ามกลางสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ ย่อมได้รับแรงผลักดันให้กระทำความผิดซึ่งตนพบเห็นจาก บุคคลที่ตนให้ความเคารพนับถือด้วย เมื่อมีคนไปตักเตือน ห้ามปราม เขาอาจไม่ยอมเชื่อฟังเพราะนึก เสมอว่า “เมื่อคุณพ่อ คุณแม่ทำได้ ฉันก็ทำได้” ยาโคบคงไม่กล้าถึงกับโกหกหลอกลวงบิดา หากมารดา ไม่เปิดทางให้เขาทำ ฉะนั้น ผู้เป็นบิดามารดาจึงควรระมัดระวังอย่างยิ่ง เกี่ยวกับการอบรมสั่งสอนเด็ก ถ้า สอนในทางที่ผิดหรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นเหตุให้บุตรสะดุดหลงไป จะนำความเสียหายมาสู่ตัวเองและ บุตรในวันข้างหน้า

เมื่อเอซาวกลับมาจากการล่าสัตว์ ก็รีบปรุงอาหารที่บิดาชอบให้บิดา และขอพรจากบิดา อิสอัคก็ ทราบว่าลูกยาโคบหลอกลวงไปแล้ว และสาบสูญไปที่จะแก้ไข อิสอัคไม่รู้จะทำประการใด ได้แต่อวย

พรแก่เอชวาในสิ่งซึ่งเหลือจากที่ได้ให้แก่ยาโคบ เอชวาเสียใจและเจ็บแค้นใจมากที่สุดที่เสียรู้ยาโคบเป็นครั้งที่สอง ตั้งแต่นั้นมาเอชวาก็อาฆาตพยาบาทยาโคบ หากทางจะกำจัดยาโคบ นางเรเบคาห์ตกใจมากบอกยาโคบให้รีบหนีไปอยู่กับลาบันพี่ชายของนาง และตั้งแต่นั้นมานางก็ไม่มีโอกาสได้พบยาโคบบุตรที่รักของนางอีกเลย เมื่อยาโคบกลับมานางก็ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว

ในบั้นปลายชีวิต แทนที่นางเรเบคาห์จะได้รับความสุขอยู่กับบุตรที่รักมากที่สุดคือ ยาโคบ แต่ยาโคบกลับพลัดพลาดจากนางไปอยู่ทางไกล เนื่องจากผลกรรมของนางเองนางคงเศร้าใจ ว่าแห้วและรำพรรณถึงยาโคบตลอดเวลาจนกระทั่งนางสิ้นใจ ส่วนยาโคบนั้นต้องเร่ร่อนพเนจรหนีพี่ชายไปอยู่ต่างแดน ห่างไกลจากความอบอุ่นของบิดามารดา และต้องระวังภัยซึ่งอาจเกิดจากพี่ชายได้ทุกเวลา “คนใดหว่านพืชอย่างใดลง ก็จะเกี่ยวเก็บผลอย่างนั้น” (กาลาเทีย 6:7)

เป็นสิ่งที่น่าแปลกอยู่ไม่น้อยที่พระเจ้าทรงอวยพรแก่คนอย่างยาโคบ ซึ่งเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมเพทุบาย กล่าวคำสาปแช่งพี่ชายและบิดา จนต้องถูกพี่ชายตามล่า หมายจะเอาชีวิต แต่จะไม่ใช่เป็นการแปลกเลย หากเปรียบเทียบกับกรณีที่พระเจ้าทรงอวยพรเราทุกคน เราอาจเป็นคนชั่ว คนคิดบาป ยิ่งกว่ายาโคบ เคยโกหกหลอกลวงสารพัด ขัดขืนน้ำพระทัยของพระเจ้า กระทำการบาปต่าง ๆ มากมาย แต่เมื่อเราเชื่อ กลับใจใหม่ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระองค์ก็ทรงอภัยโทษให้ และถ้าจะเปรียบเรากับยาโคบ เชื่อว่ายาโคบคงคิดว่าเรา มีความเชื่อมากกว่าเรา การที่พระเจ้าทรงอวยพรยาโคบ จึงไม่ใช่สิ่งแปลกอันใด

พึงจำไว้เสมอว่า การที่พระเจ้าทรงรักและอวยพรมนุษย์นั้น มิใช่ว่ามนุษย์เป็นคนดีพิเศษสมควรแก่ความรัก และพระพรของพระองค์ แต่เป็นเพราะความเชื่อซึ่งเรามีอยู่เล็กน้อยต่อพระองค์ และเพราะพระมหากรุณาธิคุณอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ เมื่อทราบฉะนี้แล้ว เราทุกคนควรจะระลึกถึงพระคุณของพระองค์ และรักพระองค์ให้มากยิ่งขึ้น

บทที่ 8 ทางสู่สวรรค์

เมื่อยาโคบได้หลอกหลวงบิดา ให้อูบายแยงชิงเอาพรของเอซาวพี่ชายของเขาแล้วเขาก็ไม่อาจจะอยู่กับบิดามารดาอย่างเป็นสุขได้อีกต่อไป เพราะเอซาวโกรธแค้นอาฆาตพยาบาทยาโคบมาก คิดหาทางจะกำจัดยาโคบเสมอ นางเรเบคาห์ผู้เป็นมารดาของเขาทั้งสอง จึงให้ยาโคบบุตรสุดที่รัก หนีไปอยู่ในเมือง ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของนางเรเบคาห์ อิสอัคบิดาของยาโคบ ได้เรียกยาโคบมาสั่งสอนอบรมและอวยพรให้อีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่ยาโคบจะเดินทางจากไป บทเรียนของเราวันนี้ เราจะเห็นว่า ยาโคบต้องเดินทางคนเดียวในป่าเปลี่ยวไม่เพียงแต่หงอยเหงาว่าหัวใจเท่านั้น ยังเต็มไปด้วยอันตรายและสิ่งน่ากลัวรอบด้าน

จิตใจของยาโคบเป็นทุกข์โศกเศร้ายิ่งนัก เขาต้องจากพ่อแม่ญาติพี่น้องที่รักของเขา จากถิ่นฐานบ้านเรือนที่ตนเคยอยู่อาศัยตั้งแต่ยังเด็ก เดินทางไปสู่ถิ่นไกล ซึ่งเขาไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย ตามลำพังคนเดียว เขาต้องเดินทางผ่านทะเลทรายที่แห้งแล้งทุกร้อนเดินทางที่ขรุขระ มีหินแหลมคม และบางครั้งระหว่างการเดินทางอาจจะมีโจรผู้ร้ายคอยปล้นสะดมทำร้ายร่างกายด้วย ขณะที่เดินทางไปคนเดียว ยาโคบคงสำนึกถึงความผิดของบาปของตน ที่ได้กระทำต่อบิดาและพี่ชาย คงเป็นเพราะความผิดบาปนี้เอง พระเจ้าจึงทรงลงโทษตนให้พراقจากบ้านเกิดเมืองนอน มารับความทุกข์ลำบากดังที่เป็นอยู่ และบางทีเขาอาจคิดว่า เขาเลวเกินไปจนพระเจ้าไม่อยากอวยพรเขาอีกต่อไปก็ได้ ซึ่งเป็นความคิดที่ทำให้เขาโศกเศร้าเสียใจเป็นที่สุด

ความรักของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ลึกลับและใหญ่ยิ่งเกินกว่าที่เราจะเข้าใจได้ แม้พระองค์จะเกลียดความบาป แต่พระองค์ก็ทรงรักคนบาปเสมอ เมื่อมนุษย์สำนึกผิด โศกเศร้าเสียใจในความบาปที่ได้กระทำไป และสารภาพความผิดต่อพระเจ้า พระองค์ทรงประคบด้วยความรักและความเมตตา ทรงยินดีอภัยบาปให้เสมอ ยาโคบอาจนึกว่า พระเจ้าไม่ทรงรักเขาแล้ว แต่แท้จริงพระเจ้ายังทรงรัก และสถิตอยู่กับเขาโดยที่เขาไม่รู้สึกรู้ตัว พระองค์ทรงปกป้องรักษายาโคบตลอดเวลาที่ยาโคบเดินทางสู่เมืองฆาราน

กำลังแล้ว ยาโคบไม่มีบ้านจะนอนพัก ไม่มีกระโจมที่พอจะกำบังน้ำค้างได้ และลมหนาวก็พัดกระหน่ำมา เขาต้องนอนอยู่บนพื้นดิน ให้ก้อนหินต่างหมอนหนุนศีรษะจนหลับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อย คืนนั้นยาโคบได้ฝันเห็นบันไดอันหนึ่งทอดจากสวรรค์มาสู่พื้นดิน มีทูตสวรรค์ขึ้น ๆ ลง ๆ ที่

บันไดนั้น และมีพระเจ้าประทับอยู่ตอนบนสุดของบันไดนั้น พระองค์ตรัสกับยาโคบ (อ่านข้อ 13-15) เมื่อยาโคบตื่นขึ้น ยาโคบก็พูดกับตัวเองว่า “พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับฉัน นี่แน่ที่เดียว และข้าพเจ้าไม่รู้ไม่”

พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเราทุกหนทุกแห่ง ฉะนั้นไม่ว่าจะไปไหนก็ตาม เราไม่ต้องตกใจกลัว เพราะพระองค์ทรงรัก ทรงคุ้มครอง และทรงนำเราเสมอ พระองค์ทรงเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา และเราจะไม่รู้สึกเหงาอีกต่อไป

หลังจาก ดร.ซงได้แยกทางกับเพื่อนร่วมงานแล้ว ท่านก็ออกไปทำงานของพระเจ้าตามลำพัง ครั้งหนึ่งท่านไปเทศนาในการประชุมฟื้นฟูแห่งหนึ่ง ท่านบอกกับผู้ปกครองในโบสถ์นั้นว่า “เมื่อก่อนผมมีเพื่อนร่วมงานสองคน และผมทำงานร่วมกับคนสองคนเท่านั้น ครั้งนี้ผมมาเพียงคนเดียว แต่แท้จริงแล้วผมไม่ได้ทำงานคนเดียว ผมมีเพื่อนร่วมงานที่ดีที่สุดสามท่าน คือพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ เดียวนี้ผมทำงานร่วมกันกับพระเจ้า” ไม่ว่า ดร.ซงจะไปทำงานที่ไหนก็ตาม ท่านเชื่อแน่ว่ามีพระเจ้าสถิตอยู่กับท่านเสมอ งานของท่านจึงเกิดผล นำพระพรไปสู่คนเป็นจำนวนมาก

ก่อนจะจากที่นั่นไป ยาโคบได้เอาหินที่เขาใช้ต่างหมอนมาตั้งขึ้นเป็นแท่นบูชาแล้วถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้า เป็นการระลึกถึงพระคุณและความรักของพระเจ้า ยาโคบไม่มีลูกแกะจะถวายเป็นเครื่องไถ่บาป จึงเอาน้ำมันเทลงบนศิลานั้นแทนเครื่องบูชา และได้ตั้งชื่อสถานที่แห่งนั้นว่า “เบธเอล” แปลว่า “ที่ประทับของพระเจ้า” เพราะพระเจ้าได้ปรากฏแก่เขาในความฝันที่นั่น ยาโคบได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า ถ้าพระองค์สถิตอยู่กับเขา และทรงพิทักษ์รักษาเขาให้ปลอดภัย ทั้งประทานอาหารและน้ำแก่เขาแล้ว เขาจะนมัสการพระองค์ รับประทานใช้พระองค์ตลอดไป และเขายินดีถวายเศษหนึ่งส่วนสิบของผลิตผลทุกอย่างที่พระเจ้าประทานให้แก่เขาให้แก่พระองค์ ภายหลังจากนั้นยาโคบก็เดินทางต่อไปด้วยความปีติยินดี ความทุกข์ ความกลัว และความห่วงกังวลทุกอย่างได้อันตรธานไปหมดสิ้น เพราะยาโคบทราบแน่ว่าเขามีได้เดินทางผู้เดียวตามลำพัง แต่พระเจ้าทรงร่วมทางไปด้วย พระเจ้าได้เสด็จมาหายาโคบในวันแรกที่เขารู้สึกเปล่าเปลี่ยวใจ พระองค์ทรงสัญญาว่า จะไม่เปลี่ยนแปลงคำสัญญาแห่งพระพรของพระองค์ พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเขาทั้งในปัจจุบันและอนาคตและตลอดไปเป็นนิรันดร์ และทรงสัญญาว่าจะนำเขากลับสู่บ้านเกิดเมืองนอนของเขาด้วยความปลอดภัย

การเดินทางของยาโคบได้ให้บทเรียนที่ดีแก่เราหลายประการ ดังต่อไปนี้

ประการแรก ทำให้เราเข้าใจว่า พระเจ้าสถิตอยู่กับเราเสมอ แม้บางครั้งเรานึกว่าเราชั่วร้ายเลวทรามเกินไป ไม่เหมาะสมกับพระเจ้า แต่โดยเหตุที่เรารู้จักสำนึกตัวว่าตัวเองเป็นคนชั่วร้ายเลวทราม และยอมรับผิดกับพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเมตตาและทรงโปรดยกความผิดบาปของเราเสียหมดสิ้น ไม่ว่าเราจะไปอยู่ที่ไหน หรือตกอยู่ในสภาพอย่างไรก็ตาม เมื่อทราบว่าพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย เราก็มีความกล้า ความมั่นใจ และความอบอุ่นใจ

ประการที่สอง พระเจ้าทรงเป็นห่วงเราทุกคน ยิ่งกว่าบิดามารดาที่เป็นห่วงบุตร เมื่อเราเป็นบุตรของพระเจ้าโดยการรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว พระองค์จะให้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาเฝ้าพิทักษ์รักษาเรา (อ่านมัทธิว 18:10) แต่ผู้ที่ไม่เชื่อและยังไม่ได้ได้รับความรอดพ้นจากบาปนั้น จะไม่มีโอกาสได้รับการพิทักษ์รักษาและการช่วยเหลือเยี่ยงพี่เลี้ยงจากทูตสวรรค์เหล่านั้นเลย (ฮีบรู 1:14) ทั้งนี้ทำให้เราเข้าใจอีกอย่างหนึ่งว่าฐานะเป็นบุตรของพระเจ้านั้นสูงเด่นเพียงใด แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ยังคงต้องมารับใช้เรา

ประการที่สาม ให้เราทราบว่า พระเจ้าทรงเห็นการกระทำของเราตลอดเวลา เราไม่อาจซ่อนตัวหรือหนีพ้นจากสายพระเนตรของพระเจ้าได้ (ดู 2 พงศาวดาร 16:9) ท่านอาจสามารถหนีจากบ้าน หนีจากบิดามารดา ญาติมิตรสหาย เดินทางข้ามทะเลมหาสมุทรหรือโดยสารเครื่องบินไปสู่ที่ไกลแสนไกล ให้พ้นหูพ้นตาของคนที่ท่านไม่ชอบได้ แต่ท่านกระทำเช่นนั้นกับพระเจ้าไม่ได้ พระองค์ทรงเห็นท่านตลอดเวลา เมื่อท่านทราบดังนี้แล้ว จะช่วยให้ท่านไม่กล้าทำบาป ไม่ว่าในที่มืดหรือในที่สว่าง

คุณพ่อคุณแม่ญาติพี่น้อง เพื่อนหรือผู้ที่ท่านให้ความไว้วางใจ ไม่สามารถช่วยเหลือท่านได้ตลอดเวลา เพราะท่านเหล่านั้น ไม่มีฤทธิ์อำนาจเหมือนพระเจ้า วันหนึ่งท่านอาจจะจากคุณพ่อคุณแม่ จากบ้านเมืองของท่านไปสู่ถิ่นไกล ไม่มีผู้ใดให้ความรัก ความช่วยเหลือท่านได้ แต่ท่านไม่ต้องกลัว พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน เป็นเพื่อนที่ดีของท่านเสมอ ยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังทรงเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นแก่เรา และจะบอกให้เราทราบถึงอันตรายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น เพื่อเราจะไม่เดินเข้าไปในทางที่มีอันตรายนั้น การทรงนำของพระองค์จึงถูกต้องและปลอดภัยสำหรับเราเสมอ

ประการที่สี่ ยาโคบเห็นบันไดทอดจากสวรรค์มาสู่โลก เป็นทางขึ้นลงของทูตสวรรค์ เบื้องสูงสุดของบันไดนั้นพระเจ้าประทับอยู่ หมายความว่าพระคุณและความรอดนั้นมาจากเบื้องบน คือจากพระเจ้าผู้สูงสุด โดยพระเยซูคริสต์เสด็จจากสวรรค์มาสู่โลกและทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของมนุษย์ทุกคน

บันไดที่ยาโคบเห็น มีอันเดียวเท่านั้น การที่จะขึ้นสู่สวรรค์ก็อาศัยบันไดอันนี้หมายความว่าทางแห่งความรอดนั้นมีทางเดียว และโดยอาศัยพระเยซูคริสต์เท่านั้น พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดา เว้นไว้มาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

บทที่ 9 ยาโคบได้รับชีวิตใหม่

เมื่อท่านฝ่าฝืนคำสั่งของคุณพ่อคุณแม่หรือผู้บังคับบัญชา ท่านจะรู้สึกเกรงกลัว ไม่กล้าเผชิญหน้ากับท่านเหล่านั้น เช่นเดียวกับนักเรียนที่ไม่ได้ทำการบ้านมาส่งครูตามกำหนดเวลา เมื่อถึงชั่วโมงที่ครูคนนั้นเข้าสอน เขาจะรู้สึกไม่สบายใจ นั่งกระสับกระส่ายอยู่ตลอดเวลา บางคนถึงกับไม่กล้ามองหน้าครูเอาเลย เพราะกลัวครูจะทวงการบ้าน ถ้าไม่ได้ส่งอาจถูกครูทำโทษ ต้องอับอายขายหน้าเพื่อนฝูง หรือถ้าเราทำผิดต่อผู้หนึ่งผู้ใด เช่นหลอกลวงเขา แกล้งทำให้เขาบาดเจ็บ หรือได้รับความอับอาย เราก็ไม่สบายใจ ต้องคอยระวังอยู่ตลอดเวลา กลัวว่าเขาจะกระทำอย่างนั้นตอบสนองเราบ้าง เมื่อยาโคบทำผิดต่อพี่ชายของเขาถึงสองครั้ง แม้จะได้ในสิ่งที่เขาต้องการ แต่ก็ไม่มีความสุขใจ ต้องคอยหวาดระแวงพี่ชายอยู่เสมอ เกรงว่าพี่ชายซึ่งอาจมาตพยาบาลตนอยู่ อาจมาแก้แค้นทำร้ายชีวิตตนได้

เมื่อยาโคบได้จาก “เบธเอล” สถานที่ซึ่งเขาได้ฝันเห็นบันไดของพระเจ้าแล้ว เขาก็เดินทางต่อไปตามคำบอกเล่าของมารดา พระเจ้าสถิตอยู่กับยาโคบตลอดเวลา ทรงปกป้องรักษา และทรงนำยาโคบไปถึงเมืองฮาราน โดยปลอดภัย ยาโคบได้พบคนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งกำลังตักน้ำจากบ่อให้ฝูงแกะดื่ม จึงได้ไปถึงลานซึ่งเป็นพี่ชายของมารดา คนเหล่านั้นบอกว่ารู้จักดี ขณะนั้นมีหญิงสาวคนหนึ่งนำฝูงแกะมาตักน้ำที่บ่อน้ำ คนเลี้ยงแกะบอกยาโคบว่า ผู้หญิงที่กำลังนำฝูงแกะมาตักน้ำนั้นคือลูกสาวของลาบาน ยาโคบดีใจมากรีบเข้าไปหา และช่วยตักน้ำที่บ่อน้ำให้ฝูงสัตว์ของนางดื่ม แล้วบอกว่า เขาเป็นลูกชายของนางเรเบคาห์และเป็นหลานของลาบานซึ่งเป็นพี่ชายของมารดา นางสาวราเฮลได้ยินดังนั้น ก็รีบวิ่งไปส่งข่าวให้ลาบานผู้เป็นบิดาทราบ บิดาและญาติพี่น้องดีใจมากที่ได้ข่าวเกี่ยวกับเรเบคาห์และรีบออกมาต้อนรับ ยาโคบได้เล่าเรื่องการมาของเขาให้ลาบานฟัง ทำให้ลาบานเพิ่มความสงสารเอ็นดูยาโคบมากขึ้น และต้อนรับยาโคบให้อยู่ร่วมกับครอบครัวของเขา

ยาโคบได้อยู่ในครอบครัวของลาบานซึ่งมีศักดิ์เป็นลุง และช่วยเลี้ยงสัตว์มาเป็นเวลาหนึ่งเดือน วันหนึ่งลาบานได้เรียกยาโคบมาพบและบอกว่า ยาโคบควรจะได้ค่าจ้างจากเขา และถามยาโคบว่าต้องการอะไรเป็นค่าจ้างบ้าง ยาโคบซึ่งผูกใจสมัครรักใคร่นางสาวราเฮลอยู่แล้ว แต่ขณะนั้นยาโคบยังยากจนอยู่ ไม่มีสมบัติมากพอที่จะเป็นสินสอดทองหมั้นแก่ลุงได้ จึงรับอาสาว่าจะรับใช้ลาบานเป็นเวลาเจ็ดปี เมื่อครบเจ็ดปีแล้วลาบานต้องขอร่าเฮลให้เป็นภรรยาของเขา ซึ่งลาบานก็ตกลงยินยอมด้วยดี ยาโคบรักราเฮลมาก ในพระคัมภีร์บอกว่า “เวลาเจ็ดปี ที่ยาโคบรับใช้ลาบานดูเหมือนประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นเอง” แต่พอครบกำหนดสัญญาถึงวันแต่งงาน ลาบานไม่ซื้อสัตย์ต่อยาโคบ กลับมอบเลอาห์สาวของ

ราเฮลให้เป็นภรรยาของยาโคบ แทนที่จะยกราเฮลตามสัญญาที่ให้ไว้ ยาโคบผิดหวังและเสียใจมาก ลาบานปลดโยนยาโคบว่า อย่าเสียใจ อีกเจ็ดวันข้างหน้าจะยกราเฮลให้เป็นภรรยา เพราะตามธรรมเนียมนี้พี่สาวต้องแต่งงานก่อนน้องสาวเสมอ การที่จะให้ราเฮลซึ่งเป็นน้องสาวแต่งงานก่อนนั้นไม่สมควรอย่างยิ่ง ลาบานได้สัญญากับยาโคบใหม่ว่า หากยาโคบยินดีรับใช้ตนอีกเจ็ดปีแล้วจะยกราเฮลให้เป็นภรรยา ด้วยความรักที่ยาโคบมีต่อนางราเฮล ยาโคบจึงยินยอมตามสัญญา รับใช้ลาบานต่อมาเป็นเวลาทั้งสิ้นมากกว่ายี่สิบปี นอกจากยาโคบจะถูกกลอุบายของลาบาน ต้องรับใช้ลาบานนานกว่าที่ควรแล้ว เขายังถูกลาบานโกงค่าจ้างแรงงานกว่าสิบครึ่ง แม้พระเจ้าจะทรงรักษายาโคบและอวยพรยาโคบมาก แต่เมื่อยาโคบกระทำผิด พระเจ้าก็ทรงลงโทษตามความเที่ยงธรรมของพระองค์ ยาโคบต้องเก็บเกี่ยวผลแห่งความบาปของตนที่ได้หว่านไว้ เขาได้คดโกงและหลอกลวงอย่างไร เขาก็ถูกคดโกงและหลอกลวงอย่างนั้น คำสั่งสอนของพระเยซูข้อหนึ่งกล่าวว่า “สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน”

เมื่อถึงกำหนดเวลาที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ยาโคบกลับบ้านเดิม พระเจ้าก็ตรัสแก่ยาโคบ (ดู 31:3) แต่ยาโคบหนักใจอยู่ประการหนึ่ง คือกลัวว่า ลาบานคงไม่ยอมให้ตนกลับบ้านได้อย่างง่ายดาย เพราะยาโคบ ลาบานจึงได้รับพระพรจากพระเจ้าอย่างมากมาย ผู้ที่ได้เป็นคริสเตียนโดยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้ว ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนก็ตาม ย่อมนำพระพรไปสู่ที่นั่นเสมอ นี่เป็นประสบการณ์ของผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าหลายคนแล้ว

วันหนึ่งขณะที่ลาบานมีธุระต้องออกจากบ้านไปสามวัน ยาโคบจึงพาภรรยาไปกลางทุ่งในที่ ๆ ซึ่งปลอดคน เล่าแผนการหนีกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตนให้ภรรยาฟัง ยาโคบรับจัดขบวนเดินทางโดยให้ภรรยาและบุตรนั่งอูฐ และให้คนใช้ตัดอุนฟูงสัตว์ของตนไปกับขบวนนั้นด้วย

ลาบานทราบข่าวการหลบหนีของยาโคบจึงออกติดตาม แต่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษายาโคบ และทรงห้ามลาบานในความฝันว่า อย่าทำอันตรายยาโคบเป็นอันขาด จงปล่อยให้เขากลับไปอย่างอิสระ ลาบานได้ตามยาโคบทัน ต่างคนต่างก็ทักทายปราศรัยกันเป็นอย่างดี และมีการเลี้ยงเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะลาจากกัน ระหว่างการเดินทางกลับนั้น ยาโคบก็ยังคงมีความกลัวอยู่ ถึงแม้ว่ายาโคบได้เห็นทูตสวรรค์มาให้ความอารักขาแก่เขาก็ตาม ยิ่งเดินทางเข้าใกล้บ้านมากเท่าใด ก็ยิ่งต้องเผชิญหน้ากับพี่ชายเร็วขึ้นเท่านั้น

ยาโคบมีจุดอ่อนอีกจุดหนึ่ง คือเชื่อฟังตนเอง แทนที่จะเชื่อพระเจ้า ความจริงยาโคบไม่น่าวิตกกังวลอะไร เมื่อมีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย และมีทูตสวรรค์คุ้มกันตลอดเวลาแต่ยาโคบคงใช้วิธีของตนเช่นเคย เขาจัดของขวัญให้คนใช้นำไปให้เอซาวล่วงหน้า ทั้งนี้เพราะเขาคิดว่า เมื่อเอซาวเห็นความนบนอบของตนเช่นนี้ ก็คงทำให้เอซาวคลายความตึงเครียดลง และคงจะเมตตาปราณีไม่ทำอันตรายต่อเขา นิสัยที่

ไม่ใช่ออย่างหนึ่งของยาโคบคือเป็นคนเห็นแก่ตัว หากทางเอาตัวรอดก่อนเสมอ ดังจะเห็นได้จากเมื่อผู้สื่อข่าว ที่ยาโคบส่งไปลวงหน้ากลับมารายงานให้ทราบว่าเขาพาพร้อมด้วยคนสี่ร้อยคนกำลังเดินทางเข้ามาใกล้แล้ว ยาโคบตกใจมาก (ข้อ 7) เขาก็รีบแบ่งคนออกเป็นสองหมู่ ให้หมู่หนึ่งเดินล่วงหน้าไปก่อน อีกหมู่หนึ่งอยู่ข้างหลัง และแน่นอนยาโคบต้องอยู่หมู่หลัง ยาโคบกล่าวว่า “ถ้าคนหมู่แรกถูกฆาตตาย คนหมู่ที่สองก็มีโอกาสหนีเอาตัวรอดได้”

เมื่อเหตุการณ์เข้าขั้นคับขันดังนั้น ยาโคบจึงเริ่มหันเข้ามาพึ่งพระเจ้า เริ่มรู้สึกว่าคุณเป็นคนไร้ค่าไร้ความสามารถ ถ้าอาศัยความสามารถของคุณแล้ว จะต้องพินาศอย่างแน่นอน และมีผู้เดียวเท่านั้นที่วางใจได้ คือพระเจ้าของอับราฮัมปู่ของคุณ (ดูคำอธิษฐานของยาโคบ ปฐมกาล 32:9-12)

ความทุกข์ลำบากและอันตรายต่าง ๆ ช่วยให้เราเข้าใจพระเจ้าดียิ่งขึ้น ทำให้เราทราบว่าสติปัญญาและความสามารถของเรา บางครั้งก็ช่วยอะไรเราไม่ได้เลย มีผู้เดียวเท่านั้นที่เราจะพึ่งพาอาศัยได้เสมอ คือพระเจ้าของอับราฮัมของยาโคบ ของบรรพบุรุษของเรา และของคนทั่วโลก

หลังจากที่ยาโคบอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าแล้ว เขาก็จัดให้ภรรยาและลูกชายสิบเอ็ดคน ข้ามลำธารล่วงหน้าไปก่อน ส่วนตัวเองยังปลีกตัวอธิษฐานเข้าเฝ้าพระเจ้าตามลำพังคนเดียว ยาโคบได้สำนึกตัวว่าเป็นคนผิดบาปมาก เป็นคนเห็นแก่ตัว และเชื่อฟังตัวเองมากเกินไป เขาทราบดีว่าเขาช่วยตัวเองไม่ได้ นอกจากอาศัยพระเจ้าเท่านั้น พระเจ้าทรงเปลี่ยนจิตใจของเขาให้ใหม่ในคืนวันนั้น และทรงเปลี่ยนชื่อให้ใหม่ว่า “อิสราเอล” ซึ่งแปลว่า “เจ้าชาย” หรือ “โอรส” แทนชื่อ “ยาโคบ” ซึ่งแปลว่า “ผู้ทรยศคดโกง”

ตั้งแต่นั้นมา ยาโคบก็กลายเป็นคนใหม่จริง ๆ เขาเปลี่ยนจากชีวิตที่คดโกงเห็นแก่ตัว มาเป็นชีวิตที่ดำเนินตามรอยพระบาทของพระเจ้า เป็นบุตรของพระเจ้า พระเจ้าทรงสถาปนายาโคบให้เป็นหัวหน้าของประเทศสำคัญประเทศหนึ่ง และลูกชายสิบสองคนของยาโคบก็ได้เป็นหัวหน้าของชนชาติยูดาห์สิบสองตระกูล และชนชาติสิบสองตระกูลนี้ ก็ได้กลายเป็นประเทศสำคัญประเทศหนึ่งคือประเทศอิสราเอล จากตระกูลยะสุดา หรือที่เรียกว่ายูดา อันเป็นตระกูลหนึ่งในสิบสองตระกูลนี้เอง ที่พระเยซูคริสต์ได้ถือกำเนิดมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาบังเกิดเป็นมนุษย์ในโลกนี้เพื่อช่วยมนุษย์ทั้งหลายให้รอด

ยาโคบได้ส่งของขวัญไปให้เอซาวในวันรุ่งขึ้น เอซาวก็รับไว้ด้วยความยินดี และอโหสิทุกอย่างให้แก่ยาโคบ ทั้งได้แสดงความรักความปรานีต่อยาโคบด้วย “เมื่อทางของคนใดเป็นที่ชอบพระทัยพระเยโฮวาห์ แม้ศัตรูของคนนั้น พระองค์จะทรงกระทำให้อยู่ด้วยกันได้ด้วยความสงบสุข” (สุภาษิต 16:7) พระเจ้าทรงให้บทเรียนแก่ยาโคบและแก่เราว่า เราไม่สามารถเป็นคนดีได้โดยอาศัยตัวเอง นอกจากอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ขอพระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงเราใหม่ เมื่อเราได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ได้รับชีวิตใหม่จากพระองค์แล้ว เราจึงจะเป็นคนดี และเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์

บทที่ 10 โยเซฟและความฝัน

คิดว่าทุกคนคงเข้าใจคำว่า “ทาส” ดี “ทาส” ในที่นี้หมายถึงคนที่ถูกขายให้เป็นกรรมสิทธิ์ของคนอื่น ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ คนชรา ผู้ชายหรือผู้หญิง เมื่อถูกขายไปเป็นทาสแล้ว จะไม่มีอิสระเป็นของตัวเอง สิทธิอำนาจทุกอย่างตกเป็นของผู้ซื้อเขาเสียหมดสิ้น ไม่ว่าเจ้าของจะใช้ให้ทำอะไรก็ตาม เขาจะต้องปฏิบัติตามอย่างไม่มีเงื่อนไข บางคนที่ไม่มีความฉลาดเฉลียว เมื่อซื้อทาสมาแล้ว ก็จะใช้ทาสเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน เมื่อไม่เป็นที่พอใจของคนก็เขี่ยทิ้ง ทำทารุณกรรมต่าง ๆ ทาสที่พอมีกำลังทนได้ก็ต้องกัดฟันทนไป ที่ทนไม่ได้ก็ต้องพลีชีวิตให้กับความทารุณนั้น

วันนี้เราจะเรียนถึงเรื่องเด็กชายคนหนึ่ง ซึ่งถูกพี่ชายคบคิดกันจับเอาไปขายเป็นทาสของคนต่างชาติ แต่พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเด็กชายคนนี้ จึงไม่มีผู้ใดสามารถทำอันตรายเขาได้ เมื่อเขาเติบโตขึ้นพระเจ้าทรงช่วยเขา จากฐานะของการเป็นทาส มาเป็นจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ ชีวิตของเขาตลอดจนมูลเหตุที่พระเจ้าทรงยกเขาขึ้นสูงเป็นอย่างไรนั้น เราจะได้เรียนกันต่อไป

เมื่อยาโคบและครอบครัวได้กลับไปสู่บ้านเกิดเมืองนอน คือเมืองซึ่งอับราฮัมอาศัยอยู่แล้ว เขาก็ได้บุตรสืบตระกูลชนชาติอิสราเอล เมื่อพระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวถึงชนชาติทั้งสิบสองตระกูลของประเทศอิสราเอล โปรดทราบด้วยว่า ต้นตระกูลของชนชาติอิสราเอลนั้นคือ บุตรของยาโคบสิบสองคนนั่นเอง

ท่านคงจำชื่อราเฮลได้ ราเฮลเป็นภรรยาของยาโคบซึ่งยาโคบรักมาก และเป็นน้องของนางเลอาภรรยาของยาโคบเช่นกัน ทั้งเลอาและราเฮลก็ได้ให้กำเนิดบุตรแก่ยาโคบหลายคนด้วยกัน แต่บุตรที่ยาโคบรักมากที่สุด และมักจะหาเสื้อผ้าที่สวยงามมีสีสันต่าง ๆ ให้สวมใส่อยู่เสมอ คือ โยเซฟ ทำให้พวกพี่ชายพากันอิจฉาริษยาไปตาม ๆ กัน สาเหตุอีกประการหนึ่งที่พวกพี่ชายไม่พอใจโยเซฟมากที่สุดคือ เมื่อพวกเขาทำผิด โยเซฟมักนำเรื่องไปฟ้องบิดาเสมอ จากเรื่องนี้ทำให้เราทราบว่า โยเซฟเป็นคนที่รักความชอบธรรม แสวงหาความบริสุทธิ์ของพระเจ้าตั้งแต่ยังเด็ก เมื่อเขาเห็นพี่ชายทำผิด เขาทราบดีว่าตนเองเป็นผู้ไม่อาจกล่าวตักเตือนผู้ใหญ่กว่าได้ แต่การที่พี่ชายทำผิดเรื่อย ๆ นั้น คนที่รักความบริสุทธิ์รักความชอบธรรม ก็ไม่อาจทนดูได้เช่นกัน โยเซฟจึงต้องนำเรื่องนั้นไปฟ้องบิดา เมื่อเราเห็นพี่น้องคริสเตียนของเราทำผิด และรู้สึกว่สมควรจะตักเตือน ก็จงตักเตือนเขาด้วยความรักของพระเจ้า และถ้ารู้สึกว่าตัวเองไม่เหมาะสม ที่จะให้คำตักเตือนใด ๆ แก่เขาได้ ก็จงนำเรื่องนี้ทูลอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้พระองค์ทรงตักเตือนและเปลี่ยนแปลงเขา

คืนหนึ่งโยเซฟฝันว่า ขณะที่เขาและพวกพี่ ๆ กำลังเกี่ยวข้าวอยู่ในนา ฟ่อนข้าวของเขาที่ตั้งขึ้นตรง ส่วนฟ่อนข้าวของพวกพี่ ๆ ทุกคนต่างพากันโค้งก้านับฟ่อนข้าวของเขา เมื่อโยเซฟเล่าความฝันนี้ให้แก่พวกพี่ ๆ ฟัง พวกเขาก็ยิ่งเพิ่มความไม่พอใจในโยเซฟมากยิ่งขึ้น แล้วพูดกับโยเซฟว่า “เจ้าจะปกครองพวกเราหรือ”

ต่อมาโยเซฟได้ฝันอีกครั้งหนึ่ง เขาฝันว่า ดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดวงดาวอื่น ๆ อิกสิบเอ็ดดวงต่างพากันกราบไหว้เขา โยเซฟเล่าความฝันนี้ให้บิดาฟังบิดาก็ดีใจเขา และกล่าวว่า “เจ้าจะให้พ่อกับแม่ของเจ้าและพวกพี่ ๆ ของเจ้ากราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ” แม้อาโยบจะดีใจเรื่องความฝันนี้ แต่ก็อดที่จะสนใจไม่ได้เพราะเป็นความฝันที่แปลกประหลาด ซึ่งอาจมาจากพระเจ้าก็ได้

วันหนึ่งยาโคบใช้โยเซฟไปดูพวกพี่ชาย ซึ่งออกไปเลี้ยงแกะที่ตำบลเชลัม แล้วให้นำข่าวมาบอกให้ตนทราบว่าพี่ชายและฝูงสัตว์มีความเป็นอยู่เป็นอย่างไร โยเซฟคงไม่อยากไป เพราะทราบว่าพี่ชายเกลียดชังตน แต่ด้วยความเชื่อฟังที่มีต่อบิดาโยเซฟก็ต้องทำตาม โยเซฟไปหาพี่ชายที่ตำบลเชลัม แต่ก็ไม่พบ จึงถามคนเลี้ยงแกะที่นั่นว่าพี่ชายของตนอยู่ที่ไหน คนเลี้ยงแกะพวกนั้นก็บอกว่าอยู่ที่ตำบลโดธาน โยเซฟก็เดินทางต่อไปถึงตำบลนั้น

เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟ กำลังเดินทางมาแต่ไกลตามลำพังผู้เดียว ความคิดอันเลวร้ายก็เกิดขึ้น พวกเขาปรึกษากัน จะฆ่าโยเซฟเสีย แล้วโยนลงในบ่อร้างซึ่งไม่มีใครจะมองเห็นศพได้เลย แล้วกลับไปบอกบิดาว่าโยเซฟถูกสัตว์ป่ากัดตาย แต่รูเบนพี่ชายคนโตไม่เห็นด้วยกับวิธีการอันโหดร้ายนี้ แต่ก็ไม่กล้าคัดค้านรุนแรงแต่ประการใด ได้แต่บอกว่า “อย่าฆ่าโยเซฟเลยจับเขาใส่ลงในบ่อเฉย ๆ ก็พอแล้ว ให้เขาอดอาหารตายเองดีกว่า” รูเบนแนะนำวิธีนี้เพราะคิดว่าตนจะหาทางช่วยโยเซฟได้ในภายหลัง เมื่อโยเซฟเดินทางมาถึงพวกพี่ชายก็ช่วยกันจับเขาและเปลื้องเสื้อผ้าออก แล้วก็หย่อนลงในบ่อร้างนั้น โยเซฟคงตกใจมากและคงร้องขอความช่วยเหลือ และความเมตตาจากพวกพี่ชายตลอดเวลา แต่เมื่อมีแห่งความอาฆาตพยาบาท ผิแห่งความอิจฉา ผิแห่งความโกรธเข้าสิงอยู่ในจิตใจของพวกเขาเหล่านั้น ความรักความเมตตาที่ออกจากจิตใจของเขาเหล่านั้นเสียหมดสิ้น พวกเขาไม่เพียงแต่ไม่รู้สึกละอายเท่านั้น ยังรู้สึกปิติยินดีที่การแก้แค้นครั้งนี้สำเร็จ ในพระคัมภีร์เดิมกล่าวว่า พวกเขาได้นั่งลงและรับประทานอาหาร

ในปัจจุบันนี้มีคนเป็นจำนวนมากที่ทำบาปทุกอย่างได้โดยไม่รู้สึกละอาย ไม่รู้สึกละอายคนที่ตกอยู่ในความลำบากยากเข็ญ เพราะการกระทำของตนเลย ทั้งนี้เพราะมีผีร้ายแห่งความบาปสิงอยู่ในภายใน บางทีโดยนิสัยที่แท้จริงของเขาแล้ว เขาอาจจะไม่ต้องการทำความชั่วร้ายเช่นนั้นก็ได้ แต่เมื่อตกอยู่ในอำนาจแห่งความบาปหรือของพญามารซาตาน เขาก็ต้องกระทำตามคำบัญชาของมารซาตาน ซึ่งกระซิบอยู่ภายในจิตใจของเขาตลอดเวลา ไม่มีผู้ใดสามารถชนะอำนาจลึกลับแห่งความบาปนี้ トラบาโด

ที่ยังได้ชื่อว่าเป็นคนบาปอยู่ ก็ต้องทำบาปอยู่นั่นเอง มีทางเดียวเท่านั้น ที่ท่านจะชนะอำนาจของพญามาร ซาตานได้ทุกอย่างคือ โดยการเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์ ผู้ที่เชื่อฟังในพระองค์จะสามารถหลุดพ้นจากอำนาจของพญามาร ชีวิตของเขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลง และเขาจะเต็มไปด้วยความรัก ความเมตตาของพระเจ้า

ขณะที่พวกพี่ชายกำลังรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ปล่อยให้โยเซฟน้องชายหิวกระหาย และทนทุกข์ทรมานอยู่นั้น พวกเขาได้เห็นพ่อค้าชาวอียิปต์คนหนึ่งเดินผ่านมาทางเขา เพื่อไปค้าขายที่ประเทศอียิปต์ พี่ชายคนหนึ่งชื่อยูดาห์แนะนำว่า “อย่าให้มือของเราต้องเป็นเลือดด้วยการอันเปล่าประโยชน์ ให้เราขายโยเซฟแก่พ่อค้าชาวอียิปต์ดีกว่า” ทุกคนก็เห็นด้วย จึงช่วยกันดึงตัวโยเซฟขึ้นมาจากบ่อ แล้วขายให้พวกพ่อค้าเหล่านั้น เป็นเงินยี่สิบชะเชล แล้วพวกพ่อค้านั้นก็นำตัวโยเซฟไปประเทศอียิปต์ขายต่อให้เป็นทาสของขุนนางชาวอียิปต์ชื่อโพตีฟาร์ ซึ่งรับราชการอยู่ในพระราชสำนักของกษัตริย์ฟาโรห์ ขณะที่พวกพี่ชายได้ขายโยเซฟแก่พ่อค้าชาวอียิปต์นั้น รูเบนพี่ชายคนโตไม่อยู่ เมื่อเขากลับมาไม่พบโยเซฟในบ่อนั้น ก็รู้สึกเสียใจมาก แต่ก็สายเกินกว่าที่จะช่วยโยเซฟได้เสียแล้ว

เมื่อท่านรู้สึกว่าเป็นเพื่อนของท่าน คนที่ท่านเคารพรัก กำลังตกอยู่ในอำนาจของความบาป กำลังได้รับอันตรายจากพญามาร จงรีบช่วยเขาทันที อย่ารอช้า ลังเลใจ เพราะขณะที่ท่านหลงลืมเขาไป ขณะหนึ่ง พญามารอาจใช้โอกาสนั้นแย่งเขาไปจากพระเจ้าเสียก่อนแล้วท่านจะรู้สึกเสียใจภายหลัง ที่ไม่ได้มีโอกาสช่วยเหลือเขาอย่างสุดความสามารถ

พวกพี่ชายได้นำเสื้อของโยเซฟมาฉีกเป็นริ้ว ๆ ทำให้เหมือนกับเป็นรอยฉีกขาดโดยสัตว์ร้าย แล้วก็ฆ่าแพะตัวหนึ่ง แล้วนำเสื้อตัวนั้นชุบเลือดแพะตัวนั้น แล้วพวกเขาก็นำเอาไปให้บิดาดู และถามบิดาว่า “จำเสื้อตัวนี้ได้ไหม พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ ขอพ่อจงพิจารณาดูว่าใช้เสื้อลูกของพ่อหรือไม่” ยาโคบได้พิจารณาดูเสื้อที่เปื้อนเลือดนั้น แล้วก็ร้องไห้ด้วยความโศกเศร้าเป็นอันมาก ด้วยนึกว่าโยเซฟบุตรที่รักของตนได้ถูกสัตว์ร้ายกัดตายเสียแล้ว

เรื่องนี้ทำให้เราเห็นอีกครั้งหนึ่งว่า ยาโคบได้รับผลตอบแทนจากผลแห่งความบาปของเขา ที่เขาได้กระทำเมื่อยังเยาว์อยู่ เขาได้ปลอมแปลงเป็นเอชามาเข้าไปขอรับพรจากบิดาครั้งนั้นบิดาของยาโคบไม่ถึงตกอกตกใจร้องไห้คร่ำครวญด้วยความโศกเศร้าเช่นนั้น คนที่พระเจ้าทรงรักมาก พระองค์ก็ทรงเมตตาดีสั่งสอนมาก เมื่อยาโคบชรา เขาก็ถูกลูกชายโหดหกลอกหลวง ซึ่งทำให้เขารู้สึกเป็นทุกข์โศกเศร้ายิ่งนัก แต่การเมตตาดีสั่งสอนของพระเจ้า ต่อคนที่พระองค์ทรงรักนั้น ก็คิดว่าไม่ได้รับการเมตตาดีสั่งสอนเลย เพราะมิฉะนั้นบุคคลเหล่านี้ จะต้องรับการตอบแทนผลแห่งการทำชั่วของเขาเป็นนิรันดร์ในบึงไฟนรก

บทที่ 11 พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ

พวกพ่อค้าชาวฮิมาเอลได้นำโยเซฟไปถึงประเทศอียิปต์ และขายเป็นทาสให้แก่ขุนนางคนหนึ่งซึ่งเป็นข้าราชการในราชสำนักของกษัตริย์ฟาโรห์ ชีวิตของโยเซฟเปลี่ยนแปลงไปทุกด้าน ขณะที่อยู่กับบิดา โยเซฟได้รับเกียรติมากที่สุดในฐานะที่เป็นบุตรสุดที่รักของบิดา โยเซฟช่วยบิดาแต่งงานเบา ๆ ในบ้านเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่บัดนี้โยเซฟถูกลดฐานะจากคนมีเกียรติเป็นคนไร้เกียรติ เขาต้องทำงานรับใช้นายของเขาในฐานะเป็นทาส โยเซฟเคยอยู่ท่ามกลางคนที่กราบไหว้พระเจ้าที่เที่ยงแท้พระองค์เดียว แต่บัดนี้ต้องมาอยู่ท่ามกลางคนที่กราบไหว้รูปเคารพ แม้ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป แต่จิตใจของโยเซฟก็ยังซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา เขายังคงรักพระองค์สนิทสนมและใกล้ชิดกับพระองค์เดิม

พระเจ้าทรงอวยพรให้แก่โยเซฟ สำหรับความจงรักภักดีที่เขามีต่อพระองค์ พระคริสตธรรมคัมภีร์บอกว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟเสมอ และอวยพรให้โยเซฟเจริญรุ่งเรือง ทรงอวยพรพระงานทุกอย่างที่โยเซฟได้กระทำในบ้านของนายของเขาซึ่งชื่อโพตีฟร์ โดยเหตุนี้ โยเซฟจึงเป็นที่โปรดปรานและพอกพอใจของโพตีฟร์มาก จากผลงานทุกอย่างที่โยเซฟกระทำ และชีวิตประจำวันของโยเซฟ ทำให้โพตีฟร์ทราบว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และเพราะโยเซฟนั่นเองโพตีฟร์จึงพลอยได้รับพระพรจากพระเจ้าด้วย ต่อมาไม่นาน โพตีฟร์ก็มีมอบหมายหน้าที่สำคัญ ๆ ให้โยเซฟตามลำดับ จนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ควบคุมดูแลงานทั้งหมดแทนนาย และให้เป็นผู้ควบคุมข้าทาสบริวารของโพตีฟร์ด้วย คนที่เชื่อและวางใจในพระเจ้า ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด อยู่ในฐานะอย่างไรก็ไม่ต้องกลัว เพราะพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาความปลอดภัย และอวยพรเสมอในพระคัมภีร์ข้อนี้ ท่านจะพบหลายครั้งว่า “พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ” สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตมนุษย์ ไม่ใช่เงิน ทองเกียรติยศ ชื่อเสียง สถิติปัญญาความรู้ ถ้าเราได้สิ่งเหล่านี้ทุกอย่าง แต่ไม่มีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยก็จะหาประโยชน์อะไรไม่ได้ วันหนึ่งสิ่งเหล่านั้นจะล่องลอยไป ไม่อาจนำเราไปสู่ความสุขนิรันดร์ได้ แต่ถ้าเรามีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยเราก็ได้รับทุกอย่าง เพราะพระองค์ทรงเป็นบ่อเกิดของทุกสิ่ง โดยเหตุนี้ พระเยซูจึงตรัสว่า “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:33)

คนที่มิรูปร่างสวยงาม มีสติปัญญาดี มีความสามารถเป็นพิเศษ หรือมีคุณสมบัติดีเด่นประการต่าง ๆ มักพบกับการทดลองมากกว่าคนธรรมดาเสมอ ดังเช่นโยเซฟ เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ ทรงอวยพรโยเซฟ ทรงให้โยเซฟเป็นคนดีมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด จนได้รับเกียรติให้รับผิดชอบดูแลงานทุกอย่างแทนนาย เมื่อนายรักและให้ความไว้วางใจมากเช่นนั้น คนอื่นก็พลอยรักและนับถือโยเซฟ

ด้วย แต่ก็มีสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้โยเซฟลำบากใจมากที่สุด ด้วยภรรยาของนายเกิดมีใจรักเสน่ห์หาโยเซฟ ขึ้นมา นางพยายามใช้วิธีต่าง ๆ ช่วยวนให้โยเซฟทำบาปร่วมกับนาง แต่โยเซฟรักพระเจ้า สัตย์ซื่อต่อนาย ของตนมาก นางจึงแสร้งกล่าวมุสา ป้ายร้ายใส่ความผิดให้แก่โยเซฟ จนโยเซฟต้องถูกจำไว้ในคุก

แต่กระนั้นพระเจ้าก็ยังทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และ “ทรงบันดาลให้นายผู้คุมเมตตาปราณีแก่โยเซฟ” (39:21) แม้โยเซฟจะถูกจำไว้ในคุก พระเจ้าก็ทรงอวยพรให้ทุกอย่างที่เขากระทำนั้นเป็นที่พอใจของผู้คุม ต่อมาพัสดิเรอ็นจำได้ตั้งให้โยเซฟเป็นผู้ดูแล ควบคุมนักโทษทั้งหมดในเรือนจำนั้น ทั้งนี้เน้นให้เราทราบอีกครั้งว่า คนที่รักพระเจ้า จงรักภักดีต่อพระเจ้า มีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย แม้บางครั้งจะได้ถูกคนอื่นเข้าใจผิด ต้องได้รับความเสียหายหลายอย่าง แต่การเข้าใจผิดและความเสียหายนั้นไม่อาจขัดขวางพระพรของพระเจ้าที่มีต่อเขาได้ และสิ่งเหล่านั้นอาจกลับกลายเป็นประตูซึ่งเปิดให้เราก้าวไปสู่ความเจริญรุ่งโรจน์ที่สุดก็เป็นได้ ดังเช่นกรณีของโยเซฟ การที่โยเซฟรักภักดีต่อพระเจ้า และต้องถูกจำไว้ในคุกตอนแรกโยเซฟอาจไม่เข้าใจ แต่ถ้าเขามีจักขุทิพย์ซึ่งอาจเล็งเหตุการณ์ในอนาคตได้ เขาจะต้องขอบพระคุณพระเจ้า สรรเสริญพระองค์ ที่การทรงนำของพระองค์ไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย เพราะจากคุกนี้เองเป็นแหล่งซึ่งพระองค์จะพาเขาก้าวไปสู่ความยิ่งใหญ่ในชีวิต ในชีวิตของท่านบางครั้งอาจจะเผชิญเหตุการณ์ทำนองเดียวกับโยเซฟ ถ้าท่านแน่ใจว่า ท่านจงรักภักดีต่อพระเจ้าจริง ๆ ท่านก็ไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงกังวลอะไร พระเจ้าจะทรงเป็นผู้รับผิดชอบทุกอย่างในชีวิตของท่าน และสิ่งซึ่งท่านต้องประสบนั้นแหละ อาจนำท่านไปพบก้าวใหม่ในชีวิต ที่นำความปิติยินดีมาสู่ท่านก็ได้

อยู่มาวันหนึ่ง พนักงานของฟาโรห์สองคนทำผิด และถูกส่งมาคุมขังที่เรือนจำซึ่งโยเซฟถูกควบคุมอยู่ คนหนึ่งเป็นพนักงานเครื่องเสวย อีกคนหนึ่งเป็นพนักงานเครื่องดื่ม คืนหนึ่งพนักงานทั้งสองได้ฝันประหลาด เมื่อตื่นขึ้นเขาทั้งสองเป็นทุกข์ใจมาก ด้วยเชื่อว่าความฝันนั้นต้องมีความสำคัญแก่เขา แต่เขาไม่อาจเข้าใจได้ โยเซฟสังเกตเห็นใบหน้าอันเศร้าหมองของนักโทษทั้งสอง จึงเข้าไปไต่ถามดูเขาทั้งสองจึงเล่าให้ฟังเกี่ยวกับความฝันนั้น โยเซฟก็บอกว่า “การแก้ความหมายในความฝันเป็นหน้าที่ของพระเจ้า จงเล่าความฝันของท่านให้ฉันฟังเถิด” พนักงานเครื่องดื่มก็เล่าความฝันให้ฟังว่า เขาฝันเห็นเขาองุ่นเถาหนึ่ง ต้นใดนั้นก็มิกิ่งแตกออกมาเกิดเป็นพวงองุ่นสามพวง เขาจึงคั้นน้ำองุ่นทั้งสามพวงนั้น แล้วนำไปถวายฟาโรห์ พระเจ้าทรงสำแดงความหมายของความฝันนั้นแก่โยเซฟ โยเซฟก็แก้ความฝันให้ว่า พวงองุ่นสามพวงนั้นได้แก่สามวัน อีกสามวันเขาจะได้รับการปลดปล่อย และได้รับใช้กษัตริย์ต่อไป ดังเดิม โยเซฟได้เตือนเขาว่า เมื่อได้รับอิสรภาพและได้กลับไปรับใช้กษัตริย์ดังเดิมแล้ว อย่าลืมทูลฟาโรห์ให้ทรงกรุณาปล่อยตนออกจากเรือนจำโดยเร็วด้วย เพราะตนถูกจำคุกโดยไม่มีความผิดอะไร ส่วนหัวหน้าพนักงานเครื่องเสวยเล่าความฝันให้ฟังว่า เขาได้ทูลกระजाตสามโบริวบนสิริษะ ในกระजाตนั้นมีขนมหลายอย่างสำหรับฟาโรห์ ขณะที่ทูลกระजाตขนมทั้งสามเพื่อไปถวายกษัตริย์ฟาโรห์นั้น มีนกหลาย

ตัวได้บินมาจากขนมกินจนหมด โยเซฟก็แปลความหมายในความฝันว่า ภายในสามวันนี้พนักงานผู้นั้น จะถูกเบิกตัวออกจากเรือนจำ และถูกนำไปประหารชีวิต

สามวันต่อมาหลังจากโยเซฟได้ทำนายฝันก็เป็นวันเฉลิมพระชนม์พรรษาของฟาโรห์ มีงานฉลองและการเลี้ยงใหญ่โตในพระราชวัง ฟาโรห์ทรงระลึกถึงหัวหน้าพนักงานทั้งสองที่ถูกจำไว้ในคุก จึงให้เบิกตัวพนักงานเชลยเครื่องคัมออกมารับหน้าที่ตามเดิม ส่วนอีกคนหนึ่งพระองค์ทรงรับสั่งให้นำไปประหารชีวิตเสีย ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่โยเซฟได้ทำนายไว้

หลังจากพนักงานเครื่องคัมพ้นโทษ และได้รับหน้าที่ถวายเครื่องคัมแก่ฟาโรห์แล้ว เขาก็ล้มทูลฟาโรห์ถึงเรื่องที่ยูเซฟได้ขอร้องให้ตนทำนั้น โยเซฟจึงต้องถูกจำคุกต่อไปอีก การที่โยเซฟถูกหลงลืมเช่นนั้น อาจไม่ใช่เหตุบังเอิญ แต่อาจเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าก็ได้ที่เป็นดังนี้ เพราะพระเจ้าทรงต้องการสอนให้โยเซฟเชื่อและไว้วางใจในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ในที่นี้โยเซฟได้กระทำผิดอย่างหนึ่งคือกลับไปไว้วางใจคนอื่นโดยใช้วิธีสอนของตนเอง ขอความช่วยเหลือจากมนุษย์ แทนที่จะทูลขอจากพระเจ้าและไว้วางใจในพระองค์ พระเจ้าจึงประทานบทเรียนให้เขาทราบว่า การไว้วางใจคนนั้น บางครั้งก็นำความผิดพลาดมาสู่ตัวเอง เพราะ “คน” อาจเปลี่ยนแปลงได้ง่าย พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่เราควรให้ความไว้วางใจทุกอย่าง ถ้าพระองค์สถิตอยู่กับเรา พระองค์ก็ทรงนำเราไปในทางที่ดีที่สุดและถูกต้องที่สุด อย่าให้ความเชื่อของเราสั่นสะเทือนเพราะสิ่งแวดล้อมแต่จงมีความเชื่อยึดมั่นในพระเจ้าเสมอ พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟอย่างไร พระองค์สถิตอยู่กับเราอย่างนั้น

บทที่ 12 ความฝันกลายเป็นจริง

ศาสตราจารย์คนหนึ่งกล่าวว่า “การสิ้นสุดของเราคือการเริ่มต้นของพระเจ้า” หมายความว่า ขณะที่เรายังนึกว่าเรามีสติปัญญาความสามารถที่จะทำการทุกสิ่งได้โดยลำพังตนเอง ขณะนั้นพระเจ้าอาจไม่สถิตอยู่กับกิจการงานของเรา เพราะว่าเราไม่ได้ถวายเกียรติยศให้แก่พระองค์ คิดว่าสิ่งที่เรากระทำสำเร็จนั้นก็ด้วยความสามารถของเราเองทั้งสิ้น แต่ขณะที่เรานึกว่าเราหมดหวัง ไร้สติปัญญา ไร้ความสามารถ เราช่วยตัวเองไม่ได้ และเราขอมถ่อมลงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ก็จะเริ่มทำงานในชีวิตของเรา ให้เราพบความสว่าง พบทางของพระองค์ ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะพระองค์มีพระประสงค์ให้บุตรของพระองค์ทุกคนทราบ ว่าไม่ว่างานอะไรก็ตามที่เราทำสำเร็จได้อย่างดี ขึ้น มิใช่อาศัยความสามารถของตัวเอง แต่โดยพระเจ้าทั้งสิ้น

โยเซฟใช้สติปัญญาของตัวเองเพื่อจะได้ออกจากคุกแต่ไม่สำเร็จ ต้องถูกจำคุกต่อไปอีก ขณะที่โยเซฟนึกว่าหมดหวังหนทางนั้น พระเจ้าก็ทรงเปิดทางให้แก่เขา

วันหนึ่งกษัตริย์ฟาโรห์ทรงพระสุบินแปลกประหลาด ทั้งทั้งประเทศอียิปต์ไม่มีใครสามารถแปลความหมายของพระสุบินนั้นได้ หัวหน้าพนักงานเครื่องดื่ม ก็นึกถึงโยเซฟที่เคยทำนายฝันให้เขา จึงกราบทูลกษัตริย์ฟาโรห์ให้เบิกตัวโยเซฟออกจากคุก ด้วยเชื่อว่าโยเซฟคงสามารถแปลความหมายของพระสุบินนั้นได้ ด้วยเหตุนี้ โยเซฟจึงถูกเบิกตัวออกจากเรือนจำ พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงสามารถแปลความหมายของพระสุบินได้ถูกต้อง และสิ่งที่โยเซฟได้ทำนายไว้ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ก็เกิดขึ้นสมจริงทุกประการ มิได้ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย

พระเจ้าทรงสำแดงให้กษัตริย์ฟาโรห์ทราบโดยทางพระสุบินว่า ต่อจากนี้ไปตลอดเวลาเจ็ดปี จะมีพืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ แต่หลังจากนั้นจะเกิดกันดารอาหารอย่างหนักทั่วแผ่นดินเป็นเวลาเจ็ดปี โยเซฟกราบทูลกษัตริย์ฟาโรห์ให้ทรงเลือกสรรคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดคนหนึ่งไว้ แต่งตั้งให้มีอำนาจในการจัดหา และสำสมอาหารไว้ในยุ้งฉางทั่วพระราชอาณาจักรในระหว่างเจ็ดปีที่มีอาหารสมบูรณ์ เพื่อจะได้มีอาหารเพียงพอสำหรับพลเมืองของพระองค์ เมื่อเกิดกันดารอาหาร ซึ่งมีระยะเวลาจนถึงเจ็ดปี กษัตริย์ฟาโรห์ทรงเห็นความฉลาดของโยเซฟ ก็ทรงพอพระทัยมาก จึงตรัสแต่งตั้งให้โยเซฟเป็นหัวหน้ารับผิดชอบการสะสมเสบียงอาหาร และทรงแต่งตั้งให้เป็นมหาอุปราชมีอำนาจเต็มที่ เป็นที่สองรองจากพระองค์ และพระองค์ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานรถหลวงแก่โยเซฟ ไม่ว่าโยเซฟจะผ่านไปทีใด ประชาชนก็ต้องทำความเคารพแก่เขา นับว่าเป็นเกียรติยศอันสูงยิ่ง ซึ่งโยเซฟได้รับจากกษัตริย์ฟาโรห์

เจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ ได้ผ่านพ้นไป ตลอดเวลาเจ็ดปีนี้โยเซฟได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ สะสมอาหารไว้มากมายทั่วทั้งแผ่นดิน เจ็ดปีต่อมาการกันดารอาหารก็เกิดขึ้น โดยเฉพาะในประเทศอียิปต์เท่านั้น ประเทศใกล้เคียง ต่างก็ประสบการกันดารอาหารอย่างหนักเช่นกัน ประชากรยิวจากทุกสารทิศ ก็หลั่งไหลเข้ามายังคลังหลวงของประเทศอียิปต์เพื่อขอซื้ออาหาร กษัตริย์ฟาโรห์ได้ทรงมอบหน้าที่ให้โยเซฟจัดการขายอาหารที่สำสมไว้นั้นให้แก่พวกเขา

จะกล่าวถึงครอบครัวของยาโคบซึ่งอยู่ในประเทศคานาอัน ต้องประสบการกันดารอาหารเช่นเดียวกับชาวอียิปต์ ยาโคบได้ข่าวว่าที่ประเทศอียิปต์มีอาหารอุดมสมบูรณ์ จึงสั่งให้ลูกชายของเขาทั้งสองยกเว้นเบนยามินบุตรชายคนเล็กของเขา ไปซื้อข้าวที่ประเทศอียิปต์ ด้วยยาโคบกลัวว่าเป็นยามินจะได้รับอันตรายระหว่างการเดินทาง

เดี๋ยวนี้โยเซฟได้เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน มีอำนาจสั่งราชการทั่วราชอาณาจักรเมื่อพี่ชายของโยเซฟมาถึงก็จำโยเซฟไม่ได้ ทุกคนต้องโน้มตัวลงกราบไหว้โยเซฟด้วยความเกรงกลัว โยเซฟจำพี่ชายได้ทุกคน และนึกถึงความผิดสมัยก่อนได้ จึงแกล้งขู่ตะคอกอย่างดุกันว่า “พวกเจ้าทุกคนเป็นสายลับมาสืบราชการแผ่นดิน” พวกเขาตอบด้วยความตกใจจนตัวสั่นว่า พวกเขามีได้เป็นสายลับประการใด ที่มานี้ทั้งหมดเป็นพี่น้องกันทั้งสิ้น พวกเขาพูดต่อไปว่าเรามีพี่น้องทั้งหมดสิบสองคน คนหนึ่งถึงแก่กรรมแล้ว เดี๋ยวนี้มีน้องคนเล็กอีกคนหนึ่งอยู่ที่บ้าน โยเซฟสร้างทำเป็นไม่เชื่อ และบอกว่า จะต้องมัดตัวคนหนึ่งไว้เป็นประกันจนกว่าพวกเขาจะพาน้องชายคนเล็กมาให้ดูเสียก่อนจึงจะเชื่อ

พวกพี่ชายไม่ทราบว่ายอเซฟรู้ภาษาฮีบรู จึงพูดกันในเรื่องระหว่างพวกเขาเองว่า “พวกเรามีบาปเพราะได้ขายน้องชายของเราเสีย มิโยที่เขาคงจะขอความช่วยเหลือจากเรา เราไม่ได้ฟังคำขอร้องของเขาเลยบัดนี้ผลของความบาปได้กลับมาสนองตัวเราเองแล้ว” โยเซฟได้ยินเช่นนั้นต้องรีบออกไปร้องไห้ข้างนอก แล้วปล่อยให้พวกพี่ชายกลับไป พร้อมด้วยอาหารมากมาย และโยเซฟสั่งให้คนใช้คืนเงินที่พวกเขาซื้อข้าวนั้น โดยให้ใส่ในกระสอบข้าวของทุกคนด้วย และได้กักตัวชิมโอนไว้เป็นประกัน จนกว่าพวกเขาจะพาน้องคนเล็กคือ เบนยามิน กลับมาให้โยเซฟเห็น

เมื่อพวกเขากลับมาถึงบ้าน เปิดกระสอบดูก็แปลกใจมากที่พบเงินของเขาในกระสอบนั้น พวกเขาเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้บิดาฟัง สุดท้ายได้ขอร้องบิดาอนุญาตให้พาเบนยามินน้องคนเล็กไปประเทศอียิปต์ เพื่อชิมโอนจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระกลับมา แต่ยาโคบปฏิเสธว่า “ชิมโอนก็ไม่อยู่ โยเซฟก็หายจากไป พวกเจ้าจะพาเบนยามินไปอีกคนหนึ่งหรือ พวกเจ้ากระทำการนี้ขี้ใจพ้อยิ่งนักพอจะไม่ยอมอนุญาตให้เบนยามินไปเป็นอันขาด” แต่ความหิวมีอำนาจมากกว่าอำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อข้าวที่ซื้อครั้งแรกจวนหมด และการกันดารอาหารก็ยังคงมีอยู่ ยาโคบจำเป็นต้องเรียกพวกลูก ๆ ทั่วไปซื้อข้าวที่ประเทศอียิปต์อีก ยูดาบอกบิดาว่า “พวกเราจะไปโดยปราศจากเบนยามินไม่ได้ เพราะผู้มี

อำนาจในประเทศอียิปต์ได้กำชับว่า พวกเราจะไปให้เห็นหน้าอีกไม่ได้ ถ้าไม่มีน้องชายไปด้วย” ยาโคบ จำต้องยินยอมตามข้อเสนอแนะ และบอกว่า “อย่าไปโดยมือเปล่า ๆ แต่จงเอาน้ำผึ้ง ผลอัลมอนด์และอื่น ๆ ไปฝากท่านผู้อ่านงานนั้นบ้าง และนำเงินสองเท่าไปคืนเขา เพื่อชดเชยที่ติดกระสอบมาคราวที่แล้ว” ยาโคบได้อวยพรลูก ๆ ทุกคนก่อนเดินทาง และกล่าวเป็นครั้งสุดท้ายว่า “ถ้าพ่อจำเป็นต้องสูญเสียเบ็นยามิน ไปอีก พ่อก็คงต้องตรอมใจตายเป็นแน่”

ครั้นถึงประเทศอียิปต์ โยเซฟได้เห็นเบ็นยามิน ก็รู้สึกปิติยินดีเป็นล้นพ้น จึงสั่งให้คนใช้เชิญ พวกพี่ ๆ ทุกคนไปรับประทานอาหารที่บ้าน ฝ่ายพี่ ๆ ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุก็พากันหัวนวดกันเป็นทุกข์ ด้วยเกรงว่าจะถูกเชิญตัวไปสอบสวนปากคำอีก ขณะที่เดินเข้าไปในบ้านของโยเซฟ พวกพี่ชายรีบบอก คนใช้ของโยเซฟถึงเรื่องเงินที่ติดกระสอบไปเมื่อคราวก่อน แต่คนใช้บอกว่า “นิงเสียชีวิต เพราะพระเจ้า แห่งบิดาของท่าน ได้พระราชทานทรัพย์สินให้ท่าน จงเก็บเงินนั้นไว้สำหรับตัวเถิด”

ระหว่างการเลี้ยงอาหาร โยเซฟได้แสดงความรัก ความสนใจต่อเบ็นยามินเป็นพิเศษ การเลี้ยง ครั้งนี้มีข้อสังเกตอย่างหนึ่งซึ่งทำให้พวกพี่ชายแปลกใจมาก เพราะโยเซฟจัดที่นั่งให้พวกเขาเรียง ตามลำดับอายุได้ถูกต้อง เมื่อเลี้ยงอาหารเสร็จโยเซฟก็อนุญาตให้พวกพี่ชายกลับบ้านได้ และสั่งให้คน ใช้เอาเงินที่มาซื้อข้าวนั้นใส่ไว้ในกระสอบตามเดิม แต่ในกระสอบข้าวของเบ็นยามินนั้น โยเซฟให้เอา จอกเงินของตนใส่ลงไปด้วยระหว่างที่พี่ชายเดินทางกลับนั้น โยเซฟได้สั่งให้คนใช้ตามไปคืนกระสอบ ข้าวของพวกเขา และพบจอกเงินในกระสอบข้าวของเบ็นยามิน จึงแสวงกล่าวหาว่าเบ็นยามินเป็นคนขโมยมา พี่ชายทุกคนตกใจมากรีบพากันกลับไปยังประเทศอียิปต์ เพื่อแสดงความจริงให้ทราบ โยเซฟ ต้องการกักตัวเบ็นยามินไว้ แต่พวกเขาขอร้องตามที่บิดากำชับไว้ โยเซฟก็อนุโลมให้แต่ยุคาที่สมัครอยู่ เป็นตัวประกันแทนเบ็นยามิน

โยเซฟไม่อาจกลั้นน้ำตาได้อีกต่อไป จึงร้องไห้ออกมาด้วยเสียงดัง และบอกพวกพี่ชายว่า เขาเองคือโยเซฟ ที่พี่ชายได้ขายให้แก่พ่อค้าชาวอียิปต์เมื่อหลายปีมาแล้ว บัดนี้มีอำนาจและแต่งกายแบบ อียิปต์ พวกพี่จึงจำไม่ได้ พวกพี่ชายรู้สึกตื่นเต้นและตกใจมาก ด้วยเกรงว่าจะถูกโยเซฟทำโทษที่พวกเขา ได้ขายโยเซฟในคราวนั้น แต่โยเซฟพูดกับพวกพี่ชายว่า “เรื่องราวทั้งหมดเป็นการกระทำของพระเจ้า เพื่อช่วยครอบครัวและพี่น้องทุกคนมิให้อดอาหารตาย เนื่องจากการกั้นดารอาหารครั้งนี้” โยเซฟมิได้ โกรธเคืองพี่น้องหรือคิดอาฆาตพยาบาทแต่ประการใดเลย เขาเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า คนที่รักพระเจ้าและมีพระองค์สถิตอยู่ด้วยก็เป็นเช่นนี้แหละ

บทที่ 13 ชีวิตของโยเซฟถึงถึงพระเยชูอย่างไร

แผนการณ์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของแต่ละคน ย่อมประเสริฐที่สุดและถูกต้องที่สุด ถ้าเราเชื่อและไว้วางใจในพระเจ้า พระองค์จะทรงนำเราไปพบความสำเร็จที่ประเสริฐเลิศล้ำเกินความนึกคิดของเรา ชีวิตของโยเซฟจากความเป็นทาสที่ไร้เกียรติไร้ค่า แต่ทว่ามีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย เขายินยอมให้พระองค์มีอำนาจสิทธิ์ขาดในชีวิต พระองค์จึงทรงยกเขาจากฐานะที่ต่ำต้อย ขึ้นมาสู่ฐานะที่สูงที่สุด จากคนเลี้ยงแกะและทาสมาเป็นมหาอุปราชผู้มีอำนาจสูงสุดคนหนึ่งในสมัยนั้น

หลังจากที่โยเซฟได้แสดงตัวให้พี่ชายทราบว่าตนเป็นใครแล้ว ความก็ทราบถึงกษัตริย์ฟาโรห์ พระองค์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ให้โยเซฟพาครอบครัวและญาติพี่น้องทั้งหมดมาอยู่ในประเทศอียิปต์ ยาโคบตื่นเต้นดีใจมากที่ทราบข่าวว่า บุตรสุดที่รักของตนยังมีชีวิตอยู่ และมีอำนาจเป็นใหญ่ในประเทศอียิปต์ และบัดนี้ได้ส่งขบวนต้อนรับ มารับตนไปอยู่ด้วย

เมื่อยาโคบและครอบครัวได้เดินทางมาถึงประเทศอียิปต์ พร้อมกับขบวนต้อนรับเขาก็พบโยเซฟที่นั่น สองพ่อลูกโอดกอดกันและร้องไห้ด้วยความรักคิดถึง ยาโคบกล่าวว่า “เมื่อพ่อได้เห็นหน้าของเจ้า แม้พ่อจะตาย พ่อก็ตายด้วยความยินดี”

ยาโคบได้อาศัยในประเทศอียิปต์ซึ่งชมบารมีของลูกต่อมา บัดนี้ท่านชรามากแล้ว ท่านได้เรียกบุตรทุกคนให้มาหาแล้วอวยพร และท่านได้อวยพรแก่ลูกชายของโยเซฟทั้งสองด้วย เมื่อยาโคบถึงแก่กรรม ชาวเมืองก็ไว้ทุกข์ให้เจ็ดสิบวัน ทั้งนี้แสดงว่าชาวอียิปต์มีความรักใคร่นับถือโยเซฟมาก ยาโคบก็พลอยได้รับความเคารพนับถือด้วย โยเซฟได้นำศพของบิดาไปฝังไว้ในแผ่นดินคานาอัน ตามคำขอร้องของบิดา (ปฐมกาล 50:7-10) ภายหลังกลับจากการฝังศพบิดา พวกพี่ชายของโยเซฟพากันเป็นทุกข์กังวลมาก กลัวว่าสิ้นบุญบารมีของบิดาแล้ว โยเซฟอาจคิดอ่านแก้แค้นคนที่ได้ทำผิดขายเขาไปเป็นทาสก็ได้ เมื่อพวกเขาไปขอมาโทษกับโยเซฟด้วยความเกรงกลัว โยเซฟถึงกับร้องไห้และให้คำมั่นสัญญาว่าจะไม่กระทำเช่นนั้นเป็นอันขาด (50:10-21)

โยเซฟได้ครองอำนาจใหญ่ยิ่งต่อมาจนแก่ชราลง ก่อนโยเซฟจะถึงแก่กรรมท่านได้สั่งลูกหลานว่า เมื่อพวกเขากลับไปยังแผ่นดินคานาอัน ประเทศซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้ก็ขอให้นำกระดูกของตนไปฝังไว้ที่นั่นด้วย

ชีวิตของโยเซฟตั้งแต่เยาว์ จนถึงสัญญากรรมได้เสด็จถึงพระเยซูคริสต์ที่มาบังเกิดเพื่อไถ่บาปของมนุษย์ ดังนี้

ประการแรก โยเซฟเป็นบุตรสุดที่รักของบิดา มีชีวิตอย่างมีเกียรติ มีความสุขทุกอย่างเมื่ออยู่ที่บ้าน พระเยซูทรงเป็นบุตรที่รักของพระเจ้า (ยอห์น 10:1,2, มัทธิว 3:17,17:5)

ประการที่สอง พวกพี่ชายของโยเซฟพากันเกลียดชังโยเซฟ เช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์ ซึ่งถูกพวกชนชาติเดียวกันเกลียดชังพระองค์ (ยอห์น 1:1, 5:39-47, มัทธิว 9:34,12:14) และคนพวกนั้นเกลียดชังแม้กระทั่งพระคำของพระองค์ (ปฐมกาล 37:8, ลูกา 4:28-29)

ประการที่สาม โยเซฟถูกพวกพี่ชายขายให้พ่อค้าเป็นเงินยี่สิบเหรียญ และพระเยซูก็ทรงถูกขายเช่นเดียวกันเป็นเงินสามสิบเหรียญ โดยยูดาอิสคาริโอตศิษย์ของพระองค์เอง

ประการที่สี่ โยเซฟต้องจากบ้านที่มีความสุข ไปมีชีวิตอย่างทาสรับใช้คนอื่นทำนองเดียวกับพระเยซูคริสต์ ต้องจากสวรรค์แดนบรมสุขของพระองค์ มารับความทุกข์ลำบากในโลก ทรงมีฐานะต่ำต้อย รับประทานมนุษย์ทุกคน (ลูกา 2:11, 34, 35, ยอห์น 5:18)

ประการที่ห้า โยเซฟถูกทำโทษต้องติดคุก โดยไม่มีความผิดประการใด พระเยซูคริสต์ก็ทรงรับโทษเยี่ยงคนบาปร่วมคนบาป ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์ไม่มีความผิดอะไรแม้แต่หน่อย ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงรักมนุษย์ พระองค์ทรงทราบว่ามีความดีเท่านั้นที่จะช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความบาปได้ คือยอมสละชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิดบาปของเรา

ประการที่หก โยเซฟได้รับการยกฐานะจากสภาพที่ต่ำต้อยขึ้นเป็นมหาอุปราชของประเทศอียิปต์ เช่นเดียวกับที่พระเยซูคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นสูงสุด ได้รับความสง่าราศีจากพระเจ้า เบื้องขวาของพระบิดาเจ้า และพระบิดาทรงมอบสิทธิอำนาจทุกอย่างแก่พระองค์

ประการที่เจ็ด โยเซฟไม่มีใจอาฆาตพยาบาทพี่ชายของตน แม้จะถูกพี่ชายขายไปเป็นทาส โยเซฟยินดีอภัยให้เสมอ เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงรักและเมตตาศัตรูของพระองค์เสมอ ขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส พระเยซูมิได้โกรธเคืองผู้ใด แต่พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาว่า “โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงอภัยให้เขาด้วยเถิด เพราะที่เขาทำไปนั้น เขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร”

การที่เราจะกระทำความดีต่อผู้ที่ปองร้ายเรานั้น ไม่ใช่สิ่งที่จะกระทำกันได้ง่ายนักแต่ถ้าเรานึกถึงเรื่องของโยเซฟ นึกถึงพระเยซูคริสต์ มีชีวิตของพระองค์อยู่ในเรา เราก็สามารถทำได้โดยไม่ลำบากเลย

ประการที่แปด ครอบครัวของยาโคบ และประชากรอีกมากมายได้รอดชีวิตจากการอดอาหารตายโดยโยเซฟ และโดยพระเยซูคริสต์ ชาวโลกก็ได้รับการไถ่ให้รอด ไม่ต้องตายในความบาป

พระเยซูคริสต์ทรงเตรียมทางแห่งความรอดให้มนุษย์ทุกคนไว้พร้อมแล้ว พระองค์ทรงต้องการให้มนุษย์ทุกคนหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานแห่งความบาป หลุดจากโซ่ตรวนคืออำนาจของพญามาร

ซาตาน พระองค์พร้อมจะช่วยท่านหยิบยื่นความสุขให้แก่ท่าน ท่านไม่ต้องพยายามทำอะไรอีกเพื่อรับ
ความรอดและความสุข เพียงแต่ท่านเปิดใจออก ต้อนรับพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ทำ
ตามคำสั่งของพระองค์ ความรอดและความสุขนิรันดร์ก็จะเป็นของท่าน.